HALKIN SESİ 45

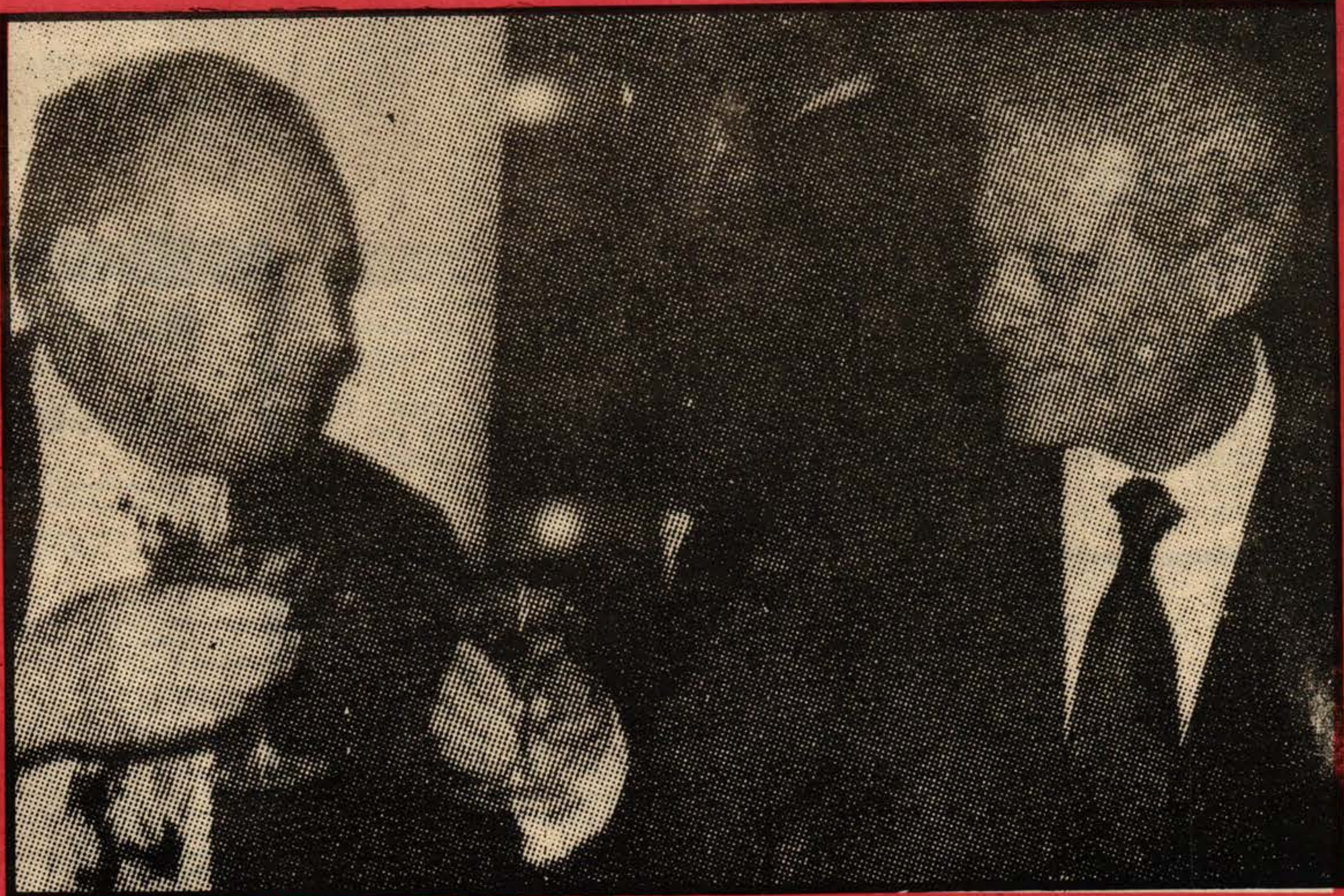
24 Şubat 1976

250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

HAKİM SINIFLAR İÇİNDEKİ ÇATIŞMALAR ŞİDDETLENİYOR

13 MİLYONLUK RÜŞVET...

...HANGİ "YETKİLİ MERCİ"YE VERİLDİ?

13 milyonluk rüşvet hangi "yetkili merci"ye verildi?

UÇAKLARIN GETİRİLMESİ İÇİN KİMLER ÇIRPINDI?

İtalya'dan aldığımız savaş jetlerinin getirilmesi gecikiyor

- Orgeneral Alpkaya Yunan (FIR) bölgesine girmeden getirilmeleri için formül aranan F-104 S'lerin daha da gecikmesi halinde, sorumluluğu alıp uçakları Ege üzerinden geçirtecek

ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) İtalya'dan satın aldığımız F-104 S jet uçaklarının Türkiye'ye gelme yollarındaki geçiş sorunu çözümlenmediği için, uçaklar Türkiye'ye getirilememektedir. Öğrendiğimize göre, üç gün önce Dısişleri Bakanlığı Genel Sekreteri Büyükelçi Şükrü Elekdağ'ı ziyaret eden Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Emin Alpkaya, gerekirse Yu- [illegible] rağmen uçakların Ege üzerinden uçarak Türkiye'ye gelebileceklerini ve bunun sorumluluğunu almaya hazır olduğunu Dışişleri Bakanlığına bildirmiştir.

(Cumhuriyet 16 Aralık 1974)

SATIŞIN ŞEREFİNE!

Hava Kuvvetleri Komutanı Emin Alpkaya, Lockheed'e bağlı Air İtalia şirketinin başkanıyla kadeh tokuşturuyor.

UÇAKLAR SATIN ALINIRKEN ORGENERAL EMİN ALPKAYA NE DEMİŞTİ?

«Türk Hava Kuvvetleri güçlüdür. Yeni alınacak uçak ve silahlarla bu güç daha da arttırılacaktır... Uçaklarımızı kısa zamanda yenileyeceğiz. Hava kuvvetlerimizi yeni ve modern silahlarla takviye edeceğiz.»

(Milliyet, 22 Eylül 1974)

«Hava Kuvvetlerimiz görevlerini azimle yapmaya muktedir. F-104-S'ler Fantom ayarındadır... Tercih edişimizin sebebi, günün şartlarına uygun fiyatlar ve çabuk tesliminden dolayı olmuştur. İtalya ve Lockheed tarafından müştereken geliştirilen, F-104-S uçaklarını satın almakla isabetli bir karar verdiğimiz inancındayız.»

(Milliyet, 16 Şubat 1975)

«Fantomlar 75, F-104-S'ler 50 milyon dolardır. Teknik özellikleri ise aynıdır.»

(Milliyet, 21 Şubat 1975)

FAŞİSTLERİN İTİRAFI

Rüşvet olayının altından kimlerin çıkacağını çok iyi bilmekten doğan ve böylece bazı müesseseleri yaralamak, milletin devletle olan ilişkilerindeki son bağları da tam anarşik bir noktadan vurarak koparmak...

«Bu alışverişe dünyanın her yerinde olduğu gibi, içerden veya dışardan komisyoncular, işin bezirganları ve aracılar sızmıştır. Ne bunların ayıklanması, ne de bu konularda fazla hassas olunması için zaman vardı.

«Deriz ki mesele sonuçta hiç de arzu edilmeyen boyutlar kazanabilir. Bu da ancak devletimizi, çok önemli müesseselerimizi, milletimizi yaralar.

«Unutulmasın; politikacıların alacağı yaralar çabuk kapanır. Ve kapanmasa da birşey lâzım gelmez. Ne devlet, ne de millet bu yaralardan müteessir olur. Fakat Türk Silahlı Kuvvetlerinin veya bu aziz müessesenin mensuplarından birkaçının alacağı yaralar kolay kapanmaz.»

(Ortadoğu, 15 Şubat 1976)

OKLU KİRPİ

Ali Mümtaz ULAŞ

Dikkat!..Uçak düşüyor

Kaç kişiyiz şu ülkede? Kırk milyon. Acaba bu uçak rüşvetinden pay alanlar içinde bu kırk milyonun kaçı var?

Öyle sanıyoruz ki, işçilerden kimseye pay düşmemiştir bu alışverişte. Gitti 6 milyonu. Aileleriyle filan 15 milyonu silin bir kalem.

Köylüler? I-ıh!.. Gitti, yirmi milyon daha, kaldı beş milyon. "Demek suçlular bu beş milyonun içinde..." desek, gene tutmayacak.. Şu Tapu Kadostro Memuru Muslihittin Efendi'nin bu rüşvetten pay aldığını hiç mi hiç sanmıyoruz.

Sonra Sultanhamam'da tuhafiyeci Rıza Bey de pay almamıştır herhalde. Dahası var: Uçak gerçi bir ithalat meselesi ama, Yağkapanında margarin ithalatı yapan tüccar Mahmut Bey de almamıştır bu rüşvetten pay. Hatta Fındıkzade'deki o betebeli ve zevkli (!) apartmanların müteahhitlerinden İdris Bey de avucunu yalamıştır. Gitti dört buçuk milyon daha. Elemeye devam edelim.. Ama dikkatle eleyelim. Ne kaldı?.

Bize sorarsanız, kırk milyondan sadece ve sadece kırk kişi kaldı. Kimler bunlar? Bir uçak siparişinin altına imza atabilecek mevkilerdeki etkili ve yetkili kişiler. Şimdi bu uçaklar havada dolanıyor ya palavra. Uçakların motörları ateş almış.

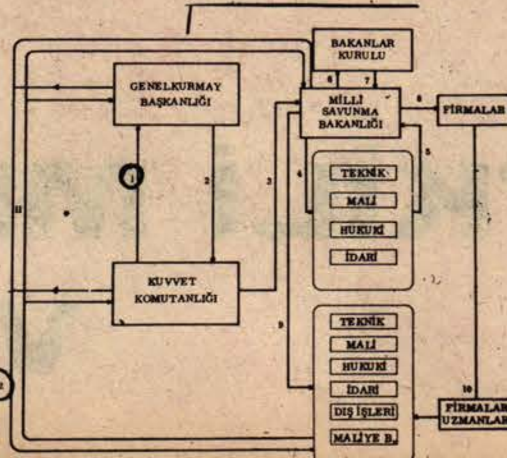
Uçakların kuyrukları kopmuş. Uçakların pilotları, paraşütle çoktaan atlamış. Uçaklar ha düştü, ha düşecek.

Bu kırk kişinin birkaçının başına düşecek. Bir adamın başına uçak düşerse o adam ne olur acaba?

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARZUM TİC. MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı. Sabri Özakar

Ayrıntılı Haber gazetesinin 14 Şubat günkü nüshasında yayınlanan Türk Silahlı Kuvvetlerinin silah ve malzeme satın alma sistemi, uçak alımları konusunda ilk ve son karar mercisinin Hava Kuvvetleri Komutanlığı olduğunu göstermektedir.

Bir eli rüşvet küpünde bir eli zulüm çarkında

Amerikan uçak şirketi Lockheed'in Türkiye'de rüşvet dağıtması, geçtiğimiz hafta basında geniş ölçüde yer aldı. Amerikan şirketi yöneticileri, «biz Türkiye'de rüşvet dağıttık» diye açık açık söylüyorlar. Lockheed şirketinin belgelerinde, rüşvet sayesinde «gerçek bir nüfuz satın alınacağı», «ilgili karar mercilerinin ikna edileceği» belirtilmektedir.

«YETKİ SAHİBİ» EMİN ALPKAYA'DIR

Amerikalılar, «eh, artık rüşveti kimin aldığını da Türkler bulsun» diyorlar. Gerçekten, kimin rüşvet aldığını tesbit etmek pek o kadar zor değildir. Bunu anlamak için, öncelikle «gerçek nüfuz sahibi»nin ve «satışla ilgili karar mercisi»nin kim olduğunu ortaya koymak gerekir.

Türkiye ordusunun silah ve malzeme alım işleri, son derece merkezileşmiş bir mekanizmadan geçmektedir. F-104-S Uçaklarının alım işlemleri incelendiği zaman, açıkça görülen şudur: İlk teklifi yapan ve son kararı alan «ilgili merci», Hava Kuvvetleri Komutanlığıdır. Nitekim Lockheed firması, Türkiye'ye daha evvel teklifte bulunduğunda, görüşmeler doğrudan doğruya zamanın Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur'la olmuş, fakat bir sonuç alınamamıştı. F-104-S Uçaklarının alımında «gerçek nüfuz sahibi kişi», şimdiki Hava Kuvvetleri Komutanı Emin Alpkaya'dır. MHP'nin **Ortadoğu** adlı gazetesinin «silahlı kuvvetler mensuplarını yaralamayalım» feryatlarının nedeni de böylece anlaşılmaktadır.

13 milyon lirayı cebe indiren «ilgili karar mercileri»nin çabalarıyla alınan F-104-S'ler, modası geçmiş ve kullanışsız uçaklardır. Dünya havacılık uzmanlarının 1971'de hazırladığı bir rapor, bu uçakların uçuşa elverişli olmadığını ortaya koymaktadır. Uzmanlar, F-104-S'lere, «dul kadın uçağı» adını takmışlardır. Bu tabir, yüzde altmış düşme ihtimali bulunan bu uçakları kullanan pilotların «karılarının dul kalacağına» işaret etmektedir. Amerikancı generallerin, milli savunmaya nasıl bir ihanet içinde bulunduklarını anlamak için, F-104-S Uçakları satın alındığında, Hava Kuvvetleri Komutanı Emin Alpkaya'nın bu uçakların Fantom ayarında olduğunu iddia ettiğini hatırlamak gerekir.

MUSTAFA REŞİT PAŞA'DAN BU YANA NE DEĞİŞTİ?

Amerikan firmasının yöneticileri, «Türkiye'de rüşvetlerin çok mütevazi olduğunu» söylemektedirler. Onların bu sözleri, emperyalistlerin, rüşvet ve komisyonlarla satın alabilecekleri nüfuz sahiplerini Türkiye devletinin yüksek kademelerinde rahatça bulabildiklerini ortaya koymaktadır. İşbirlikçi hakim sınıfların devletinin her yanından çürümüşlük akmaktadır. Bugünün emperyalist işbirlikçileri, Osmanlı Devletinden kalma gelenekleri sürdürüyorlar Onlar, yurdumuzu bir yarı-sömürge haline getiren 1838 Ticaret Sözleşmesine 200 İngiliz Lirasına imza atan Mustafa Reşit Paşaların, Rus Çarlarından aldığı rüşvetlerle milyonlar biriktiren Mahmut Nedim Paşaların takipçiliğini yapıyorlar.

Emperyalist işbirlikçileri, efendilerinden aldıkları rüşvet ve komisyonlarla beslenmeye alışmışlardır. Tıpkı eski Osmanlı Paşaları gibi bugünküler de, çeşitli emperyalist şirketlerden rüşvet alarak zenginlik ve nüfuzlarını sürdürüyorlar. Lockheed firmasından sonra, McDonnel-Douglas şirketinden de rüşvet alındığının açığa çıkması, bunu doğrulamaktadır.

Geçen yüzyıldaki Osmanlı Devleti gibi bugün de ülkemiz, emperyalist güçlerin üzerinde hegemonya mücadelesi verdikleri, emperyalist şirketlerin sömürü imkanları için birbirlerine girdikleri bir ülkedir. Türkiye, milli savunması, milli egemenlik ve çıkarları rüşvet ve komisyonlarla alınıp satılan bir ülke durumundadır.

HALKA ZULMEDENLER BUNLARDIR

Rüşvet ve komisyon karşılığı vatanı satanlar, halka en ağır baskı ve zulmü uygulayan faşistlerdir. Sokaklarda gençleri kurşunlatanlar, emekçi halk üzerinde zulüm uygulayanlar bunlardır. Bunlar, halka yönelttikleri her saldırıdan, her yeni baskı tedbirinden sonra «vatanın bölünmezliğinden», «ülkenin güvenliğinden» bahsetmeye başlarlar. Hangi bağımsızlık? Hangi güvenlik? Bu halk düşmanlarının «yan cepleri», emperyalistlerden gelen rüşvetlere açıktır. Bunların koruduğu, ülkenin bağımsızlığı, halkın özgürlüğü değil, vatanı satarak ve halkı soyarak doldurdukları küplerdir.

Bunlar bir elleriyle halka kırbaç sallayan, diğer elleriyle vatan satışı şerefine emperyalistlerle kadeh kaldıran halk ve millet düşmanlarıdır. 13 milyonluk rüşveti alan ellerle, işkencehanelerde manyetonun kolunu çeviren eller aynıdır. İnsanca yaşama hakkı, can güvenliği için mücadele eden işçinin üzerine panzer süren, ateş açtıranlar bunlardır. Öğrencilere komandolar saldırtanlar, köylüleri zorla köleliğe mahkum edenler, Kürt milliyeti üzerinde kitle terörü uygulayanlar bunlardır. Bunların düzeninde zindanlar, bir ekmek parası, bir karış toprak için polise, jandarmaya, mahkemeye düşen yoksullarla doldurulur. Bu düzen kurbanları mı suçludur, yoksa emperyalist işbirlikçileri mi? Bunların halka ve ülkeye karşı işledikleri suçlar, sayılamayacak kadar çoktur.

Rüşvet ve komisyon karşılığı ülke çıkarlarını satanlar, vatan haini yüzlerini gizlemek için halkın basın, fikir ve örgütlenme özgürlüğüne saldırıyorlar. «Biz vatanı satarak milyonlar vuralım. Halk, görmesin, duymasın, hesabını sormasın» - demokrasi düşmanı faşistlerin amacı budur. Milyonluk vurgunları gizlemek için ilerici basını susturmaya çalışan, dergileri, kitapları toplatan, yasaklatan bunlardır. Devrimci ve yurtseverleri, gerçekleri söyledikleri için ağır hapis cezalarına çarptıranlar bunlardır. MC Hükümeti, vatan satıcıları açığa cıkmasın diye yeni baskı kanunları çıkarıyor. Halkın konuşması, fikirlerini söylemesi, meydanlarda toplanması yasaklanmaya çalışılıyor. Vatan satıcıları, halkın düşünmesini önlemeye çalışıyorlar.

MİLLİ MENFAATLERİ, EMPERYALİSTLERİN AYAKLARI ALTINA ATANLAR

İşbirlikçiler, yeni bir dünya savaşı ihtimalinin gittikçe arttığı günümüzde, emperyalistlerden aldıkları komisyonlar karşılığında, milli savunmaya ihanet etmişlerdir. Türkiye'nin milli egemenlik ve çıkarları satılmış, halkımızın milli gururu ayaklar altına alınmıştır. Emperyalistler, bu hizmetkârları sayesinde milli egemenliği çiğnemekte, yurdumuz üzerindeki boyunduruklarını sürdürmektedirler. Emperyalistlerle işbirliği yapan «yetkili mercilerin» yüzleri apaçık ortadadır.

Bu olay bir kere daha göstermiştir ki, halkımız milli bağımsızlık ve milli savunmada en başta kendi gücüne güvenmelidir. Proletarya ve halk, iki süper devlete karşı milli savunma yönündeki her tedbiri desteklemekle beraber, esas olarak halkın silahlanmasına dayanmalıdır. Bugün, milli bağımsızlık bayrağını yüksekte tutan, milli gururu kararlılıkla savunan sınıf, proletaryadır. Milli bağımsızlık için nice can vermiş, kan dökmüş olan halkımız, proletarya önderliğindeki mücadelesiyle bu milli hainleri yere çalacaktır. Proletarya, iki süper devlete ve onlara uşaklık eden milli hainlere karşı mücadeleyi ilerletebilmek için, halkın temel güçlerini seferber etmeye en büyük önemi vermelidir.

•

DEMİREL VE MELEN! ÇOCUK MU ALDATIYORSUNUZ

Vatan satıcılarından kim hesap soracaktır? Demirel ve Melen mi? Bunlar, «olmaz bizde böyle şey» diyerek suç ortaklarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Demirel ve Melen'e bakılırsa, rüşvet «iddiaları», «iğrenç ve memleketimiz için onur kırıcı» imiş. Üstelik, «F-104-S uçakları, Lockheed firmasından değil, Air İtalia firmasından alınmış, onun için rüşvet söz konusu değilmiş». Bunlar bilmiyorlar mı, Air İtalia'nın, Lockheed'e ait bir firma olduğunu? Bilmiyorlar mı, uçakların alım işlerini Lockheed firmasının Türkiye temsilcisinin planladığını? Bilmiyorlar mı kimlerin rüşvet aldığını? Demirel ve Melen, suçluların telaşı içinde, rüşvet olayının kamuoyuna açıklanmasını «iğrenç ve onur kırıcı bulduklarını» söylüyorlar. Asıl iğrenç olan, bu rüşveti almak; esas onur kırıcı olan, ülkemizin menfaatlerini emperyalistlerin ayakları altına almaktır.

Halkımız milli bağımsızlığın ve milli savunmanın düşmanlarını tek tek tanımak istiyor. Her rüşvet olayında olduğu gibi bugün de yapılmaya çalışılan şey, birkaç küçük aracıyı ve küçük memuru feda edip, işin içinden sıyrılmaktır. Oysa uçakların alınmasında sorumluluk, albay rütbesinin çok üstündedir. Bu durumda suç ortakları, rüşvet ve yolsuzluğu en azından 30 Ağustos'taki tayin ve terfilere kadar örtbas etmek ve oyalamak istemektedirler.

Cesur, namuslu ve yurtsever kişiler susmamalıdırlar. Halka saldırıda başı çeken, vatan satışında «yetki sahibi» olan halk ve millet düşmanları, Amerikancılar açığa çıkarılmalıdırlar. Bu, bir yurt görevidir. Bu görev, işbirlikçiler tamamiyle teşhir olmadan terkedilmemelidir. Rütbeleri, onları halkın gazabından kurtaramayacaktır.

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemiz iki şehit daha verdi

MUSTAFA SARGIN

Devrimci öğrenci Mustafa Sargın, faşistler tarafından katledildi. Anaların «Evlat Acısına Son» mitinginin hazırlığı için yapılan çalışmalara katılan Mustafa Sargın, Aydınlıkevler'de bildiri dağıtırken arkadan gelen bir sivil polis arabasından ateş açılmış ve Mustafa Sargın ağır, Metin Peker ise hafif yaralanmışlardı. Mustafa Sargın'ı vuran katil polis, Halil Yazıcı'dır. Numune Hastanesine kaldırılan Mustafa Sargın, hiç kimseyle görüştürülmemişti. Daha sonra arkadaşlarıyla görüşen Mustafa Sargın, hastaneye fazla kimsenin gelmemesini, çünkü polisin devrimcileri tesbit etmeye çalıştığını söylerken, son ana kadar arkadaşlarını ve devrimci mücadeleyi düşünüyordu.

Mustafa Sargın 13 Şubat günü aramızdan ayrıldı. Bundan sonra polisler, hastaneye tüm giriş-çıkışları kontrol altında tuttular ve kimseyi hastaneye sokmadılar. Ertesi sabah, cenaze çok sayıda polisin kontrolünde hastaneden çıkarıldı. Arkadaşlarına teslim edilmeyerek, memleketi olan Sivrihisar'a gönderildi.

14 Şubat günü Ulus Belediye Binası civarında toplanan devrimciler, faşistleri ve polisin işlediği cinayeti protesto ettiler. Protesto hareketine halktan da çok sayıda insan katıldı.

Sivrihisar'da Mustafa Sargın için cenaze töreni düzenlendi. Halk Mustafa Sargın'ın cenazesiyle birlikte, «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye», «Katil Polis», «Katil İktidar», «Devrimciler Ölmez» sloganlarıyla yürüdü.

Mustafa Sargın, iki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı mücadelede halkının yanında yer aldı. Başkent Devrimci Gençlik Birliği'nin aktif bir üyesi olan Mustafa Sargın, bu mücadelede şehit düştü.

1956 yılında Sivrihisar'da doğan Mustafa Sargın, hayatı boyunca haksızlığa karşı durmuş ve daima halkının yanında yer almıştı. Mustafa Sargın Lise'de öğrenci iken devrimci fikirleri benimsemeye başladı. O zamandan itibaren hayatını devrimci mücadeleye adadı. Aydınlıkevler Lisesi'ni bitirdikten sonra Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisinin Elektrik bölümüne girdi. Burada da devrimci mücadelesini sürdürdü. İşçilerin, köylülerin mücadelesine aktif olarak katıldı.

Mustafa Sargın daima oportünist fikirlerle mücadele etmiş ve revizyonizme karşı durmuştur. O, her zaman basit ve gösterişsiz bir hayatı tercih etmiş, arkadaşlarına karşı daima büyük bir bağlılık duymuştur.

Mustafa Sargın'ın katledilmesini protesto eden 141 kadın adına Armağan Anar, Cumhurbaşkanı Korutürk'e bir telgraf çekerek katillerin bulunmasını istemiştir.

SEMİH ERBEK

ODTÜ öğrenci otobüsüne saldıran faşistler tarafından yaralanan Semih Erbek, komadan kurtulamayarak 11 Şubat günü öldü. Semih Erbek'in katledilmesini protesto eden 2000 öğrenci 12 Şubat sabahı «Kahrolsun Faşistler», «İki Süper Devlet, Yıkılacak Elbet», «Bağımsız Bloksuz Türkiye», «Devrimciler Ölmez» sloganlarını atarak morga kadar yürüdü. Bu sırada, 5 panzer ve 6 otobüs dolusu polis, coplarla ve ateş ederek halka saldırdı. Semih Erbek'in babası, «Nedir bu yaptığınız? Ayıp değil mi?» diyerek polislere bağırıyordu. Hastanenin pencerelerinde toplanan hastalar «Katil Polis» diye bağırıyor; doktorlar, hemşireler polisin saldırısına uğrayan devrimcilere yardım etmek için onlara beyaz gömlek verip hastaneye alıyorlardı. Polis hastanenin içine kadar girerek devrimcilere ateş etmeye devam etti. Bu arada biri kız olmak üzere üç öğrenci polis tarafından silahla yaralandı.

Daha sonra Semih Erbek'in cenazesi Bursa'ya gönderildi. Polis, Bursa yolu üzerinde tertibat alarak, otobüsleri ve minibüsleri durdurarak arama yaptı ve «şüpheli» gördüğü 93 kişiyi gözaltına aldı. Bütün bu baskılara rağmen, Bursa'daki yürüyüşe 1500 kişi katıldı. Yol boyunca devrimci sloganlar atıldı ve faşist katiller protesto edildi. Bu sırada polis yürüyüşe saldırdı, evlerin damına çıkan polisler halka ateş etmeye başladılar. 12 kişi gözaltına alındı. Halk polisin saldırısına karşı koydu ve polisi geriletti.

Örgütlerimi[z] Faşistleri ve

FRANSA TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ (FTÖB) KONGRESİ REVİZYONİSTLERİN YENİLGİSİ İLE SONUÇLANDI

Fransa Türkiye'li Öğrenciler Birliği (FTÖB) 29. Genel Kurulu, 31 Ocak 1976 günü Grenoble şehrinde toplandı. 43 Genel Kurul üyesinden 37'si toplantıya katıldı. Toplantının açılmasından sonra Genel Kurul devrim şehitleriyle Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı için ayrı ayrı saygı duruşunda bulundu.

FTÖB Genel Kurulu aldığı bir dizi karar ve seçimlerle revizyonizmi mahkûm etti ve sosyal emperyalistlerin güdümündeki Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi'nden (ABÖK) çıkma kararı aldı.

Genel Kurul, baştan sona kadar anti-faşist, anti-emperyalist safta yer alanlarla revizyonizmin etkisi altındaki delegeler arasında geçen bir ideolojik mücadeleye sahne oldu. Genel Kurula katılan delegeler üç grupta toplanıyordu:

Demokratik Eylem Birliği (DEB) grubu: Bu grupta toplanan delegeler revizyonist görüşleri savundular. Genel Kurula okudukları programlarında, dünyadaki bütün olumlu gelişmelerin «başta sosyalist sistemin», yani Sovyetler Birliğinin desteğiyle gerçekleştiğini belirtiyorlardı. Bu grup, bütün Kongre boyunca Marksizm - Leninizme, Mao Zedung'a ve Çin Halk Cumhuriyetine düşman lığı dilden düşürmedi. DEB, halkımızın yükselen mücadelesini «provokasyon» olarak karaladı ve halkın uslu oturarak faşizme boyun eğmesini savundu. Diğer yandan «Maoculara» karşı gerekirse şiddet kullanılacağını ileri sürdüler.

Birlik Grubu (BG): Bu gruptaki delegeler, bir çok konuda tutarsız ve orta yolcu fikirler savundular. Birlik Grubuna önderlik edenler esas olarak Troçkist tasfiyeci görüşlerden yanaydı. Bu sebeple iki süper devlete ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi reddettiler. Sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin «yanlış ve hedef şaşırtıcı» olduğunu söylediler. Revizyonistlerin dünya devrimci hareketine yöneltikleri saldırıları göğüslemediler. Revizyonizme «şiddetle karşı» olduklarını söyledikleri halde, aslında revizyonizm ile kendi aralarına kesin ve açık bir çizgi çekmediler. Ni tekim revizyonistler kongre kürsüsünden onlara şöyle hitap etti: «Sizin getirdiğiniz program, o kadar muğlak ve yuvarlak laflarla dolu ki, bu nun altına biz de imza atarız.»

Birlik Grubu sözcüleri, tas fiyecilerin «patron-ağa devleti» broşüründeki hatalı fikir leri ısrarla savundular. Diğer yandan, onları tasfiyeci Gerçek gazetesinden farklı olarak Brejnev'in «sınırlı egemenlik» teorisini mahkûm ediyor ve «tam bağımsız Türkiye» istediklerini belirtiyorlardı.

Yurtsever Birlik Grubu (YBG): Bu grup, sayıca çok az olmakla beraber iki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı tutarlı fikirler savundu. Genel Kurul boyunca revizyonizme karşı mücadeleyi esas aldı ve özellikle sosyal-emperyalizmin açığa çıkarılmasına önem verdi.

Grupların programlarını okumalarından ve tartışmalardan sonra FTÖB'ün yeni Merkez Yönetim Kurulu seçildi. Seçimleri Birlik Grubunun adayları 20 oy alarak kazandı. Revizyonizmi savunan DEB grubunun listesi 16 oy topladı. Birlik Grubu, Yurtsever Birlik Grubunun seçimlerde ortak davranma önerisinin reddetti. Buna rağmen YBG'nun üç delegesi de oylarını BG listesine verdiler ve bu oyları Birlik Grubunun fikirlerini desteklediklerı için değil, revizyonizmin yenilgisi için verdiklerini Genel Kurula açıkladılar.

Daha sonra karar tasarılarının tartışılmasına ve oylanmasına geçildi. BG, «sürekli faşizm» teorilerini savunan ve cumhuriyetin başından beri Türkiye'de faşist diktatörlük olduğunu ileri süren bir karar tasarısı önerdi. Ayrıca yalnız MC faşizmini hedef alan ve iki süper devletin lafını bile etmeyen ikinci bir karar tasarısı getirdiler. Bu tasarılar çoğunluğun oylarıyla kabul edildi. Genel Birlik Grubunun önerisiyle Akdeniz'de emperyalizmi hedef alan bir karar tasarısı kabul edildi. Bu tasarıda «iki süper devletin» mahkum edilmesi yolundaki öneriyi BG reddetti. Birlik Grubu, dördüncü olarak esas hücumu CHP'ye yönelten bir karar tasarısı getirdi. Sosyal Demokratların tepkisi üzerine oy hesapları yapan BG tasarıyı geri aldı. Böylece CHP'yi baş hedef alan tutum pratikte de iflas etti.

Yurtsever Birlik Grubu ise, Genel Kurula üç karar tasarısı sundu. Birinci tasarı, yurtsever öğrencilerin iki süper devlete faşizme ve revizyonizme karşı bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden halkımızın saflarında da cesaretle yer almasını savunuyordu. Revizyonistler, bu tasarıya karşı oy verdi-

...e sahip çıkalım !

...revizyonistleri tecrit edelim !

Devrimci işçiler Hikmet Aslan'a karşı muhalefeti güçlendiriyorlar

Profilo fabrikası Jak isminde bir patrona aittir. Fabrika üç bölümden (Ana bölüm, Televizyon bölümü, Elektronal bölümü) oluşur. Bütün bu bölümler bir merkezden yönetilirler ve Koç Holding'e bağlıdırlar. Her bölüm de kendi içinde bölümlere ayrılmıştır. Ana fabrikada 2500, Televizyonda 850, Elektronal'de 175 işçi ve diğer personelle birlikte fabrikada 3750 kişi çalışmaktadır. Bütün bölümlerde Maden-İş örgütlüdür. Ama toplu sözleşmeler ayrı ayrı yapılmaktadır. Maden-İş 6. Bölge başkanı Hikmet Aslan zamanında bir yıl içinde toplam 100 kadar devrimci işçi işten atılmıştır.

Ana fabrikada yapılan toplu sözleşmelerde 550 kuruş zam alınmıştır, ama fabrikadaki hiç kimse toplu sözleşmenin diğer maddelerini bilmemektedir.

Elektronal'de 5 temsilci vardır. Bunlardan baş temsilci Hikmet Aslan'ın adamı olup, onun sözünden dışarı çıkmamaktadır. Diğer temsilciler ise birleşerek baş temsilciye karşı mücadele etmekte ve işçilerin menfaatlerini savunmaktadırlar. İşçilerin menfaatlerinin her bölümde ayrı ayrı örgütlenmek değil, bütün fabrikanın birleşerek tek bir yumruk halinde örgütlenmesi gerektiğini savunuyorlar.

Devrimci temsilcilerin etrafında toplanan işçilerin Maden-İş 6. Bölgedeki Hikmet Aslan'a karşı muhalefeti her geçen gün artmaktadır.

Bir grup Profilo İşçisi

ler. BG ise, «iki süper devlete» karşı uzlaşmacı tutumu dolayısıyla çekimser kaldı ve revizyonistlerle aynı şeye hizmet etti. Bu yüzden tasarı karar haline gelmedi. YBG'nun ikinci karar tasarısı, ABÖK'ten çıkılması konusundaydı. Bu tasarı, revizyonistlerin karşı çıkmasına rağmen kabul edildi. Ancak, BG tasarıdaki iki cümleye itiraz etti ve oylarıyla bu cümleleri değiştirdi. Birinci cümlede, Rus sosyal-emperyalizminin «yükselen ve en saldırgan» emperyalizm olduğu belirtiliyordu. BG, sosyal emperyalizmle ilgili bölümü çıkararak «revizyonizm» sözcüğünü koydu. Diğer cümlede ise şöyle deniyordu: «Barıştan yana olmak, iki süper devlete ve onların savaş kışkırtıcılığına karşı çıkmakla gerçekleşir.» Birlik Grubu bu cümleyi şöyle değiştirdi: «Barıştan yana olmak, devrim için mücadele etmekle gerçekleşir. «BG sözcüleri, savaş tehlikesini reddettiler.

YEG'nin üçüncü karar tasarısı «zindanların boşalması» talebini ve diğer demokratik talepleri dile getiriyordu. Revizyonistler, bu karar tasarısına karşı oy vererek faşistlerle aynı hamurdan yoğrulduklarını bir kere daha gösterdiler. Bu tutumları faşist baskılardan yana olan gerçek yüzlerini açığa çıkardı.

FTÖB Kongresi sonuç olarak revizyonizm için bir yenilgi oldu. Yeni seçilen Merkez Yönetim Kurulunun iki süper devlete ve revizyonizme karşı açık ve kararlı bir tutum izlemesi halkımızın ve gençliğin yararına olacaktır.

ANKARA MAKİNA MÜHENDİSLERİ ODASI GENEL KURULUNDA, DEVRİMCİ MUHALEFET HAREKETİNİN İKİ SÜPER DEVLETİ VE REVİZYONİSTLERİ, MAHKUM EDEN BİLDİRİSİ

Bizler, bugüne kadar «İlerici Demokrat» grubun aktif olarak mücadelesini yürüten yurtsever devrimci makina mühendisleriyiz. Ancak bugün, bu gurubun içinde yer alan revizyonist oda ağalarıyla olan bütün ilişkilerimizi kestik.

Çünkü bizler **odamızın iki süper devlete karşı yurdumuzun bağımsızlığına hizmet edecek bir siyaset izlemesini savunuyoruz.** Bu yüzden revizyonist yöneticilerin, odamızı ülkemizde ABD emperyalizminin yerini almaya çalışan Sovyetlerin propagandacısı haline getirme çabalarına karşı mücadele ettik ve edeceğiz.

Bizler **hakim sınıfların faşist saldırılarına karşı halkımızla, gençlikle, bütün ilerici ve yurtseverlerle birleşerek mücadele eden bir oda istiyoruz.**

Bizler, Devrimci Muhalefet Grubunda yer alan makina mühendisleri:

★ Odamızın, iki süper devletin azgınca silahlanma ve yayılmacılıklarını gizlemek, halkları uyutmak için ortaya attıkları «detant-yumuşama» teorilerinin propaganda aracı haline getirilmesine karşı çıkıyoruz.

★ Sovyetlerin, ABD emperyalizminin yerini almak amacıyla ülkemize yaptığı yatırım ve kredilerin odamız gazetesinde reklamının yapılmasına karşıyız.

★ Bütün halkımız faşist saldırı altında iken, revizyonistlerin gazetemizde «Sovyet-Amerikan yumuşamasının (!) ülkemizde de faşizmi engelleyeceği» yolundaki fikirlerini mahkum ediyoruz. Bu teorilerin amacı, halkımızın faşizme karşı mücadelesini bastırmaktır.

★ Revizyonist oda yöneticilerinin ülkemizde bütün meseleyi, «kalkınma», «sanayileşme», «sosyal ilerleme» olarak gören anlayışlarına karşıyız. Bizler, gerçekten sanayileşmenin ancak bağımsız ve demokratik bir Türkiye'de, bütün milli kaynaklarımızı seferber eden, kendi gücüne dayanan bir politika ile başarılabileceğine inanıyoruz.

★ Revizyonistlerin odamızı, DİSK içinde yuvalanmış bir revizyonist kliğin sözcüsü haline getirmelerine karşıyız. TMMOB'nin kararına rağmen, DİSK'in sözde faşizme, gerçekte ise ilerici ve yurtseverlere karşı düzenlediği mitinge Odamızın alet edilmesini, bu mitingte odamızın eski İstanbul Şube Başkanı Fevzi Şolt'un elinde sopa, gözleri dönmüş bir vaziyette ilerici ve yurtseverlere saldırmasını şiddetle mahkum ediyoruz.

★ Oda yöneticilerinin, halkımıza, gençliğe ve Malatya'da vahşice katledilen mühendis arkadaşlarımıza uygulanan saldırı ve katliamlar karşısında sessiz kalmalarını şiddetle protesto ediyoruz.

Devrimci Muhalefet Grubu

SAARBRÜCKEN TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ, İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELE KARARI ALDI

Almanya'daki «Saarbrücken Türkiyeli Öğrenciler Birliği» 1975 yılının son aylarında yaptığı Genel Kurul toplantısında iki süper devlete karşı bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık meseleleri tartışılmış ve bazı önemli kararlar alınmıştır. Bunlar;

«1) Yurtdışındaki gençlik bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine daha azimle atılmalıdır.

«Biz yurtdışındaki gençliğin de «Ne NATO Ne Varşova - Bağımsız, Bloksuz Türkiye», «Ne Amerikan Ne Rus Tankları Yaşasın Dünyanın Özgür Halkları» şiarları altında birleşmesini istiyoruz. Bu mücadelede gençlik arasındaki her türlü bölücülüğü mahkum ediyoruz.

«2) Bir savaş tehlikesine karşı gençliğin uyanıklığı arttırılmalıdır.

«Biz iki süper devlet, ABD ve SSCB'nin dünya çapındaki tahrik, saldırganlık ve devletlerin içişlerine müdahale emellerini şiddetle kınıyor ve Türkiye'nin üçüncü dünya ülkelerinin saflarında yer almasını savunuyoruz.

«3) Faşist zulme son verilsin.

«Biz yurdumuzda başta 141 ve 142 olmak üzere, bütün faşist kanunların kaldırılmasını istiyoruz. Bütün siyasi tutuklular derhal serbest bırakılmalı, düşünce özgürlüğünü kaldıran ve sınırlayan bütün kanun ve tedbirler kaldırılmalı, MHP ve Ülkü Ocakları gibi faşist yuvaları dağıtılmalıdır. Biz yurdumuzun doğu bölgesinde yaşayan Kürt halkı üzerindeki ırkçı zulme son verilmesini talep ediyor, her türlü bölücülüğü şiddetle mahkum ediyoruz.

«Demokratik haklarımızı savunalım, baskı tedbirlerine karşı mücadele edelim.

«Yurtdışındaki öğrenciler üzerindeki müfettişlik ve konsolosluk baskıları kaldırılmalıdır. Yabancılar üzerindeki bütün baskılar kaldırılmalı, gerici yabancılar kanunu iptal edilmelidir. Yerli yabancı ayırımı kaldırılmalıdır. Biz Batı Almanya'daki gençliğin ATÖF saflarında birleşmesini istiyor, ATÖF'ü tasfiye eden ve bölücülüğü körükleyen akımları şiddetle mahkum ediyoruz.»

Saarbrücken Türkiyeli Öğrenciler Birliği'nin, «1976'da Esas Görev» başlığını taşıyan bildirisinde ise şu görüşler yer almaktadır.

«1976'ya girerken halkımızın yükselen milli bağımsızlık mücadelesi biz yurtdışındaki yurtsever gençlere de önemli görevler yüklemektedir. Bu noktada bizlere düşen vazife yurtdışında yurtseverlerin birliğini sağlamak ve bağımsızlık ve demokrasi bayrağını yükseltmektir.

«Bugün iki süper devlet, ABD ve SSCB aralarındaki dünya hegemonyası mücadelesini son derece şiddetlendirmişlerdir. İki süper devlet arasındaki rekabet yeni bir dünya savaşı tehlikesini hızla arttırmaktadır. Esas savaş tehlikesi, silahlı güçlerine dayanarak, dünyayı yeniden paylaşma talebinde bulunan Sovyet sosyal - emperyalizminden gelmektedir.

«Ülkemiz de iki süper devletin şiddetle rekabet ettikleri bir alandır. Ülkemizin bir yandan Avrupa ile ilişikli olması öte yandan bir Orta Doğu ülkesi olması ve Akdeniz'de yer alması, bu rekabeti şiddetlendiren en önemli etkendir.

«Bundan dolayı halkımızın bu baş düşmanlarına karşı bağımsızlık mücadelesini merkezi görev olarak tesbit etmeliyiz. Bütün mücadelemiz bu merkezi görevde birleşmelidir.»

1971-1976

Hakim sı çatışmala

Ülkemizde iki süper devletin rekabetinin ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmesine paralel olarak hakim sınıflar arasındaki çatışmalar da derinleşmektedir. Bugün, hakim sınıflar içinde uzlaşma değil, çatışma eğilimi ağır basıyor. Hakim sınıflar arasındaki kutuplaşma artıyor. Biz bu çatışmaları yakından tahlil etmeli, hakim sınıflar arasındaki yarıklardan azami ölçüde yararlanmalıyız.

Bugün hakim sınıflar arasındaki çatışmaları doğru bir şekilde tahlil edebilmek için, yakın geçmişte hakim sınıflar arasında meydana gelen mücadeleleri bir kere daha gözden geçirmeliyiz.

12 MART DARBESİNE GİDERKEN

12 Mart darbesinden önce, hakim sınıflar içinde iki ana eğilimin birbiriyle çetin bir mücadeleye girdiğini görmekteyiz. Bunlar, faşist ve reformcu eğilimlerdi. Birbiriyle çatışan birçok hakim sınıf kliği, bu iki ana kutup etrafında toplanıyorlardı. O gün, faşist mihrakın başını Sunay - Tağmaç - Demirel kliği çekiyordu. Aslında bu mihrak, birbiriyle mücadele halinde olan iki faşist klikten meydana geliyordu. Faşizm eğiliminin hakim sınıflar arasında güç kazanmasının sonucu olarak, Sunay-Tağmaç faşist kliği Milli Güvenlik Kurulu aracılığıyla iktidara ortak olmaya başlamıştı. Demirel, faşist diktatörlüğü tezgahlarken, bunlara dayandı. Bu iki kliğin ortak iktidarını İşçi-Köylü gazetesi şöyle tanımlıyordu:

«Milli Güvenlik Kurulu, hakim sınıfların iktidar organı haline getirildi. AP ve Amerikancı Paşalar iktidarı başladı. ...» (6 Şubat 1971, Sayı 28).

Reformcu güçler ise, darbeci ve parlamentocu eğilimler arasında ikiye bölünmüştü. Reformların parlamenter bir iktidar vasıtasıyla yapılmasını isteyenlerin başını Ecevit çekiyordu. Darbe taraftarı reformcular ise, büyüklü-küçüklü çeşitli gruplardan meydana geliyorlardı. Ordu içinde reformcu bir darbe hazırlayan subaylar vardı. Gürler-Batur bürokrat burjuva kliği ise, Demirel'e karşı reformcu bir darbeyi destekliyor ve bu yüzden bu reformcu subaylarla işbirliği yapıyordu.

Ordu içinde gerek faşist ve gerekse reformcu gruplar, kendi istedikleri yönde bir darbenin gerçekleşmesi için çalışıyorlar ve bunun için birbirleriyle mücadele ediyorlardı. **Proleter Devrimci Aydınlık** dergisi, hakim sınıflar içindeki bu mücadeleye dikkat çekti, faşist ve reformcu darbe ihtimallerini belirtti, bu darbeler karşısında proletaryanın ve halkın tutumunu ortaya koydu. **Proleter Devrimci Aydınlık**, bu iki ihtimalden, faşist darbe ihtimalinin daha ağır bastığını belirtti ve bütün demokrat güçleri böyle bir darbeye karşı koymaya çağırdı. **Proleter Devrimci Aydınlık**, faşist eğilime dikkat çekiyor ve şöyle diyordu:

«Hükümetin ve bazı generallerin temsil ettiği faşist politikanın asıl hedefi, bütün demokratik güçleri kesinlikle tasfiye etmek, en gerici, en şoven faşist askeri diktatörlüğü kurmaktır. Bugün sadece bazı tedbirler önermeleri, bununla yetinecekleri anlamına gelmez. Bunlar, bu yönde atılmış adımlar, esas hedefe giden yoldaki mevzilerdir. Faşizm, iktidarı mevziden mevziye, kilit noktasından kilit noktasına sıçrayarak ele geçirir.» (2 Mart 1971, Sayı 32)

FAŞİST EĞİLİMİN AĞIR BASMASI

12 Mart faşist darbesi birbiriyle şiadetli bir mücadele içinde bulunan faşist ve reformcu eğilimlerden, faşist eğilimin ağır basmasıyla gerçekleşti. Ordu içinde örgütlenmiş olan ve ordunun en üst kademelerini ellerinde bulunduran Sunay-Tağmaç kliği ile Gürler-Batur kliği, birbirlerinin güçlerini alt edemeyince uzlaştılar ve birlikte 12 Mart Muhtırasını verdiler. Bu uzlaşma, 12 Mart Muhtırasının hem «reformlar»ı, hem «anarşinin bastırılması»nı içeren çelişmeli muhtevasına yansıdı. Ancak bu uzlaşma, karşılıklı tavizler sonucunda oldu. Bu uzlaşma, her iki tarafın da kendi müttefiklerini feda etmesi sonucu gerçekleşti. Sunay-Tağmaç kliği, halkın mücadelesi karşısında tecrit olan Demirel ile kader ortaklığını bozarken, Gürler kliği de, 9 Martta başarısız bir darbe girişiminde bulunan reformcu subaylarla işbirliğine son verdi.

Sunay-Tağmaç kliği ile Gürler-Batur kliğinin ittifakını zorlayan diğer bir etken ise, hakim sınıflar içinde halka karşı birleşme ve faşizm eğiliminin ağır basmasıydı. Hakim sınıflar, halka karşı etkili bir saldırı yöneltebilmek ve güç toplayabilmek için, ipliği pazara çıkmış olan Demirel'i, geçici bir süre için dahi olsa feda etmeyi göze aldılar.

Bu iki kliğin uzlaşması, aynı zamanda parlamentonun korunması noktasında da bir uzlaşmaydı. Sunay-Tağmaç kliği, Demirel'i geçici olarak feda ederken parlamentonun korunması için çalıştı. Ancak buna karşılık, Gürler kliğine, bürokrat kapitalizmini güçlendirmeyi amaçlayan reformları gerçekleştirme noktasında bazı tavizler vermeyi kabul etti. Ayrıca bu reformların bir kısmı, Sunay kliğinin dayandığı Koç-Eczacıbaşı tekelci grubunun da isteklerini belirli ölçülerde kapsıyordu. Tasarlanan reformlar, bürokrat kapitalizminin yanısıra Koç grubunu da güçlendirecek ve Demirel'in dayandığı Sabancı-Akbank tekelci grubunu geriletecekti.

BİRİNCİ ERİM HÜKÜMETİ İKİ KLİĞİN UZLAŞMASIYLA KURULDU

Birinci Erim Hükümeti, bu kliklerin uzlaşması sonucu kuruldu. Hükümet içinde, Sunay kliğini Feyzioğlu'nun Milli Güven Partisi ve CHP'nin göbekçi takımı temsil ederken, Gürler-Batur kliğini de 11'ler adı verilen bürokrat bir kadro temsil etti. Ancak bu iki klik ve eğilimin uzun süre uzlaşması mümkün değildi. Birinin diğerini alt etmesi kaçınılmazdı. Hükümet içinde mücadele, Sunay-Tağmaç kliğinin halka karşı saldırı programıyla, bürokrat burjuvazinin Demirel'e karşı reform programı arasında cereyan etti. Elbette bu iki klik de, birbirlerinin programlarını bazı noktalarda onaylıyorlardı. Mesela Sunay-Tağmaç kliği bazı reform tedbirlerini onaylarken, Gürler-Batur kliği ve onların temsilcisi olan 11'ler de, halka karşı saldırıyı belirli ölçülerde onaylıyorlardı. Sonunda Sunay-Tağmaç kliğinin halka saldırıyı esas alan programı hükümet içinde ağır bastı ve bu kliğin çabalarıyla sıkıyönetim ilan edildi.

AP ise, Sunay-Tağmaç kliğinin ağır basmasından yararlanarak kendini toparladı ve Mecliste bütün faşist saldırı tedbirlerini onayladı. Faşist diktatörlüğün parlamentodaki dayanağı görevini yetine getirdi. Böylece Demirel kliği hükümet üzerinde gittikçe daha fazla etkin olurken, bürokrat burjuvazinin etkisi azalmaya ve gerilemeye başladı. Bürokrat burjuvazinin getirdiği reform tedbirleri Meclislerde takılıp kaldı. AP iktidardaki etkinliğini yeniden artırırken, 11'lerle yakın ilişkisi bulunan aydınlar cezaevlerine yollandı. Bu gelişme, 11'lerin hükümetten istifa etmesiyle son buldu.

Böylece Sunay'ın başını çektiği Amerikancı faşist çete, halka karşı saldırıda ayak bağı ola 11'lerden kurtulmuş oldu. Sunay-Tağmaç kliği De mirel kliğiyle ittifakını yeniden kurdu. İkinci Erir Hükümeti, bunların ittifakı üzerine kuruldu. Böylec bu ittifak sayesinde halka karşı daha şidet li bir fa şist saldırının da şartları yaratılmış oluyordu. Anca Erim, Demirel ve Sunay kliklerinin uzlaşmasının baş bakanı değildi. Bu yüzden bir süre sonra istifa et ti. Ve yerine Ferit Melen başbakan oldu.

Sunay-Tağmaç kliğiyle Gürler-Batur'un bürokra kliği arasındaki ittifakın bozulup Sunay ve Demire ittifakının yeniden kurulmasının sebebi, sadece hal ka karşı saldırı ihtiyacı değildi. Bunun diğer bir ö nemli sebebi, bürokrat burjuvazinin getirdiği reform tedbirlerinin Demirel kliğini hedef almış olmasınc rağmen, aynı zamanda Sunay kliğinin temsil ettiğ tekelci burjuva gruplarını da ürkütmesiydi. Koç-Ec zacıbaşı grubu, başlangıçta Sabancı grubunu geri letecek ve kendilerini güçlendirecek bir takım re form tedbirlerine taraftardılar. Mesela, tarımdak kaynakları sanayiye aktaracak bir «toprak reformu nu destekliyorlardı. Ama bürokrat burjuvazinin sa dece bu tedbirlerle yetinmesi mümkün değildi. Bü rokrat burjuvazinin tedbirleri, sonuç olarak öze sektörün bütününü geriletmeye yöneliyordu. Dış ti caretin devletleştirilmesi çabası, bunun başında ge liyordu. Tedbirlerin aşırıya gittiğini gören ve bunu kendilerini de gerileteceği endişesine kapılan Ko - Eczacıbaşı grubu, bu yüzden bürokrat burjuvazi ye karşı tavır aldı. İşte Sunay-Tağmaç kliğiyle Gü ler-Batur kliği arasındaki ittifakın son bulmasını bir diğer önemli sebebi de budur.

CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMLERİ

İkinci Erim ve Melen hükümetleri sırasında, D mirel kliği güçlenmeye devam etti. Ve Amerikan Sunay kliğine karşı üstünlüğü ele geçirme çabası bir an bile elden bırakmadı. Demirel, hakimiyeti e geçirmek için parlamentoyu kullanıyordu. Sun kliği ise, parlamentonun etkinliğini asgari derece indirmek için çaba gösteriyordu.

1973 Martındaki Cumhurbaşkanlığı seçiml Demirel kliği ile Amerikancı Sancar kliği arasın (artık bu kliği Sunay'dan çok Sancar temsil etm ye başlamıştı) yeni bir hesaplaşma oldu. Demir bu noktada parlamentonun etkinliğini korumak iç büyük bir çaba gösterdi ve Amerikancı Sancar k ğiyle ittifak yapmakta olan Gürler'in seçilmeme için çalıştı. Amerikancı çete ise, ordunun etkinli ni sürdürmek, parlamentoyu ikinci planda tutmak dolayısıyla Demirel'e karşı üstünlüğü muhafaza debilmek için bütün gücünü ortaya koydu. Sonu da kazanan, parlamentonun korunması noktasın reformcu CHP ile ittifak yapan Demirel oldu.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri, Gürler-Batur b rokrat burjuva kliğinin de parçalanmasını iyice taya koydu. Bu klik siyasi alanda etkisini gittik kaybederken, Gürler'in başını çektiği kesim Ame kancı Sunay kliği ile birleşti; Batur'un temsil ett kesim ise reformcu saflara kayarak CHP'nin yanı da yer aldı.

CHP'NİN GÜÇLENMESİNİN SEBEPLERİ

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin geride kalm sıyla birlikte, Demirel kliği ile Amerikancı Sanc kliği arasındaki ittifak yeniden kuruldu. Ancak sefer üstünlük, Cumhurbaşkanlığı seçimindeki ferle birlikte Demirel'in eline geçmişti. Sancar'ın b

...nıflar içindeki ... şiddetleniyor

...şını çektiği klik geriledi ve ikinci plana düştü. Naim Talû hükümeti bu durumu temsil ediyordu. Demirel kliğinin ağırlık kazanmasıyla birlikte seçim ortamı da güç kazandı. Seçim ortamına güç kazandıran diğer bir etken ise, reformcu CHP'nin olağanüstü bir şekilde güçlenmiş olmasıydı. Bu durum, halkın mücadelesi sonucu yıpranmış olan Amerikancı Sancar kliğini, reformcu CHP ile uzlaşmak zorunda bırakıyordu.

Parlamentoya dayanan kliklerin güçlenmesi sonucu hakim sınıflar arasındaki mücadele parlamentoya kaydı. Sancar'ın temsil ettiği 12 Mart generalleri ise, geri çekilmelerine rağmen Cumhurbaşkanlığı yetkilerine, devlet ve ordu güçlerine, Millî Güvenlik Kurulundaki etkinliklerine dayanarak ülkenin kaderi üzerinde söz sahibi olmaya devam ettiler.

Seçimler, CHP'nin başarısıyla sonuçlandı. CHP'yi güçlendiren sebepler nelerdi?

Bunun **birinci** sebebi, halkın, faşizmin baskısına karşı duyduğu büyük tepki ve o sırada faşizme karşı olduğunu söyleyen başka bir legal parti olmadığı için CHP'nin etrafında toplanma eğilimiydi.

İkincisi, devrimci mücadelenin geçici bir yenilgiye uğraması ve devrimci mücadeleden ricat eden güçlerin, revizyonistlerin de çabasıyla reformculuğa sığınmasıydı.

Üçüncüsü, faşizmin halkın tepkisi karşısında tecrit olması sonucu, hakim sınıfların, buhranı gidermek için reformculuğa doğru bir eğilim göstermesiydi.

Dördüncüsü, AP'nin 12 Mart öncesinden itibaren gitgide tecrit olmasının sonucu olarak, AP oylarının bölünmesiydi.

Bütün bunların genel sonucu ve ifadesi, sınıf mücadelesinin kısa bir süre için de olsa şiddetini kaybetmesi, böylece kutupların zayıflaması ve ara güçlerin kuvvet kazanması eğilimiydi. CHP, «sosyal barış» şiarıyla sınıf mücadelesinde bir ara güç rolü oynuyordu.

Seçimlerden başarıyla çıkan CHP, iktidara gelebilmek için Amerikancı Sancar kliği ile uzlaşma politikası gütmeye başladı. Sancar kliği de, güç kaybettiği için ve gerilemesini durdurabilmek amacıyla, böyle bir uzlaşmaya yanaştı. Ecevit'in «geçmişi sünger çekme» politikası, Sancar kliğinin daha fazla tecrit olmasını önleme amacına hizmet ediyordu.

DEMİREL - TÜRKEŞ FAŞİST KLİĞİ

Bugün hakim sınıflar içindeki mücadeleleri kavrayabilmek için, bu kliklerin hangi iktisadi ve sosyal güçlere dayandıklarını yeniden tahlil etmeliyiz.

Faşizmin gerilemesine paralel olarak Demirel, derini gittikçe daha fazla Türkeş'in MHP'si ile ...leştirmiştir. Demirel ve Türkeş klikleri arasında önemli çelişmeler olmasına rağmen, bunlar bu...n için siyaset alanında ortak hareket etmektedir.

Demirel-Türkeş çetesi, hakim sınıfların en gerici en şoven kesimlerine dayanmaktadır. Hakim sınıflar içindeki faşist hamle heveslisi kesimlerin isteklerini, bunlar dile getirmektedir.

Demirel-Türkeş kliğinin dayandığı en büyük tekelci grup, Sabancı-Akbank grubudur. Bu grup, hızla büyümekte ve güçlenmektedir. Karşısındaki en büyük rakip olan Koç-Eczacıbaşı grubunu geriletmekte ve onun tekelindeki yatırım alanlarına el atmaktadır. Sabancı-Akbank grubunun iktisadi alandaki bu büyümesi, onlara her alanda saldırgan bir karakter vermektedir.

Sabancı-Akbank grubu, esas olarak tarıma ve ihracata dayanan bir sanayici grubudur. Bunlar, Çukurova'da sahip oldukları geniş topraklarda modern usullerle pamuk üretirler ve kendi tekstil fabrikalarında işlerler. Ürettikleri malı çoğunlukla yurt dışına ihraç ederler. Diğer yandan, gıda sanayisi de önemli ölçüde bu grubun tekeli altındadır. Son yatırımları ise, gıda ve tekstil alanından lastik, plastik ve diğer montaj sanayisi alanlarına kaymaktadır.

Sabancı-Akbank grubu, sanayi sermayesiyle banka sermayesini birleştirme noktasında da en ileri tekelci grup durumundadır. Sabancı grubu, Akbank sayesinde, yeni sanayi yatırımları için kendi kredi kaynaklarına sahip bulunmaktadır. Bu da, banka sermayesiyle daha az kaynaşmış bulunan Koç grubu karşısında Sabancı grubu için bir üstünlük yaratmaktadır. Son olarak, eskiden Koç grubunun kontrolündeki Yapı ve Kredi Bankasının Akbank'ın kontrolüne geçmesi de, Sabancı grubunun üstünlük kazanmakta olduğunu göstermektedir.

Ülke içindeki kaynaklara dayanan Sabancı grubu emperyalist ülkelerle işbirliği konusunda belli ölçüde serbest hareket edebilmekte ve çeşitli emperyalist ülkelerle işbirliğine yönelebilmektedir. Bu grup, geçmişte AET ile ABD karşısında böyle bir tutum takınabilmiştir. Her iki emperyalist mihrakla işbirliğine yönelmiştir. Bugün de ABD emperyalistleriyle işbirliğini sürdürmesinin yanısıra, sosyal-emperyalistlerle işbirliği eğilimi göstermektedir. Nitekim. Sovyet sosyal-emperyalistleriyle son olarak yapılan kredi anlaşmaları ve Sovyetlerin yeni yatırımları, Sabancı grubunun işine yaramıştır. Sabancı, Sovyet yatırım ve kredilerinin karşılığının, tarım ürünleri ve tarım ürünlerine dayalı sanayi mamulleriyle ödenmesinden son derece memnundur.

Demirel-Türkeş kliğinin dayandığı burjuva grupları, sadece Sabancı-Akbank grubuyla kısıtlı değildir. Demirel-Türkeş, ülkede geniş bir ağ örmüş olan ticaret burjuvazisinin ve bankaların menfaatlerinin de bekçisidir. Bunlar, aynı zamanda büyük toprak ağalarının geniş kesimlerinin de temsilcisidir. Fecdalizm, bu kliğin faşist ve zorba karakterini daha da güçlendirmektedir.

Ticaret burjuvazisine ve toprak ağalarına dayanan Demirel-Türkeş kliği, bu sebepten dolayı parlamentoculuktan şimdilik vazgeçmemektedir. Ticaret burjuvazisinin ve feodal ağaların Anadolu'daki yaygın teşkilatlanması ve kitleler üzerindeki etkinlikleri, AP'nin parlamentoda güçlü bir şekilde temsil edilmesini sağlamaktadır.

Ticaret burjuvazisine, toprak ağalarına ve sanayi burjuvazisinin hızla gelişen kesimlerine dayanması, AP'nin devlet kapitalizmine neden bu kadar şiddetle muhalefet ettiğini açıklamaktadır. Çünkü devlet kapitalizmi, öncelikle bu burjuva kesimlerini geriletecektir. Bu sebeptendir ki, 12 Mart'tan sonra AP ile bürokrat burjuvazi arasındaki mücadele, hakim sınıflar arasındaki en uzlaşmaz mücadele olarak ortaya çıkmıştır.

Demirel-Türkeş kliği, ABD işbirlikçisi bir klik olmakla birlikte, hızla güçlenebilmek ve ülkeye tamamen hakim olabilmek amacıyla, ülkenin kapılarını Sovyet sosyal-emperyalistlerine de açmaktadır. Demirel-Türkeş kliği, iki süper devletin ülkemiz üzerindeki rekabetinin şiddetlenmesine yol açan bir siyaset izlemektedir.

Yine bunlar, millî bağımsızlık mücadelemizin temel güçleri olan işçilere, köylülere ve emekçilere en azgın bir şekilde saldırmaktadırlar. Bunlar, halkın mücadelesini bastırmak ve reformcu burjuvaziyi tasfiye etmek için faşist komandoların her türlü saldırı ve cinayetlerini desteklemektedirler. Bu sebepler-den, bugün halkımızın faşist klikler içinde en büyük düşmanı, Demirel-Türkeş mihrakıdır.

12 MART GENERALLERİ

Bunlar orduya ve devlet bürokrasisine dayanmaktadır. 12 Mart generalleri, Millî Güvenlik Kurulu aracılığıyla ülkenin kaderi üzerinde söz sahibi olmaktadırlar. Cumhurbaşkanlığı kurumu da ülkenin kaderi üzerinde etkili olmalarını sağlamaktadır. Parlamentoda dayandıkları güçler çok zayıftır.

Bugün 12 Mart generalleri bir yandan devlet kapitalizmine, öte yandan İstanbul burjuvazisine, özellikle Koç tekelci grubuna dayanmaktadırlar. Koç grubu büyük ölçüde ithalata ve montaja dayalı bir sanayiye sahiptir. Bu yüzden ülke içindeki dayanakları ve temelleri çok zayıftır. Emperyalizme bağımlılığı çok güçlüdür. Dolayısıyla emperyalist buhrandan kuvvetle etkilenmektedir.

Koç grubu sanayi sermayesiyle banka sermayesini kaynaştıramamıştır. Bu yüzden bankalarla ve ticaret burjuvazisiyle çatışmaktadır. Koç grubu, ticaret burjuvazisine ve toprak ağalarına akan banka kredilerinin kendilerine verilmesini talep etmekte ve bankaların karşısında yeni kredi kaynakları örgütlemeye çalışmaktadır. Halka açık şirketleri ve holdingleri geliştirmeye çalışması, bu amaca yöneliktir. Koç grubunun desteğini sağlamaya çalıştığı diğer bir kaynak ise, devlet kapitalizminin kaynaklarıdır. Ancak bütün bunlar, Akbank sayesinde geniş kredi kaynaklarını denetim altında tutan Sabancı grubunun karşısında tutunmak için yeterli olmamaktadır. Koç grubu, tekelindeki alanları Sabancı grubuna kaptırma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Son olarak araba lastiği alanındaki rekabet, bu durumu ortaya koymuştur. Daha önce Goodyear lastiklerinin temsilciliğini yapan Koç, bu alanda tekel durumundaykan, Sabancı lastik alanına da el atmıştır. Şimdi, iki grup lastik alanında şiddetli bir rekabet içindedir. Koç grubu da Sabancı'nın alanlarına, mesela gıda sanayisine el atmakta, fakat bu konuda yeterli başarıyı elde edememektedir. Gelişme, Çukurova burjuvazisinin güçlenmesi ve İstanbul burjuvazisinin gerilemesi yönündedir. 12 Mart'ta olduğu gibi geçici hamleler, bu durumu önlemeye yetmeyecektir.

Bütün bu durumlar, Koç grubuna dayanan 12 Mart generalleri kliğini, iktisadî ve siyasî alanda daha fazla gerilemeyi önlemek amacıyla durumu muhafaza etmeye yöneltmektedir. Çünkü istikrarın bozulması, kargaşalık, en fazla bu gerileyen kliği sarsmaktadır. Bu, siyasî alanda da böyledir. Halkın mücadelesi karşısında tecrit olan 12 Mart generalleri durumunu muhafaza etmek amacıyla siyasî istikrarı korumaya yönelmektedir.

REFORMCU CHP

Reformcu CHP'nin tabanında, önemli bir yurtsever kitle bulunmaktadır. Yine CHP'nin içinde orta burjuvazinin temsilcileri yer almaktadır. Ancak CHP'nin yönetimine, bugün Avrupa taraftarı reformcu burjuva kesimlerinin temsilcileri hakim durumdadır.

CHP yönetimi bir yandan faşistlerle halkın, diğer yandan iki süper devlet ve işbirlikçilerinin ça-

Hakim sınıflar içindeki çatışmalar şiddetleniyor

tışmalarından kendi lehine yararlanmaya, iki süper devlet arasında denge siyaseti gütmeye ve böylece güçlenmeye çalışmaktadır. CHP yönetimi, «sosyal barış» şiarlarıyla ortaya çıkmakta, sınıf mücadelesini yumuşatmaya çalışmakta ve parlamentoya dayanarak iktidara gelmek için çaba göstermektedir. CHP, bu yüzden parlamentodaki esas rakibi AP'yi geriletmeyi baş hedef olarak almakta ve 12 Mart generalleri ile uzlaşma siyaseti gütmektedir. CHP, halkın mücadelesine karşı yatıştırıcı ve uzlaştırıcı bir rol oynamaktadır. CHP, hakim sınıflar arasındaki mücadelede reformcu kutbu meydana getirirken, iki süper devlet ve işbirlikçileriyle halk arasındaki mücadelede bir ara güç rolünü oynamaktadır.

SOSYAL - FAŞİSTLER

TKP revizyonistlerinin başını çektiği sosyal-faşistler, ülkemizdeki sınıf mücadelesinde sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi kutbu meydana getirmektedirler. Özellikle devrimci güçlerle sosyal-faşist güçler arasındaki kutuplaşma ve mücadele, hızla gelişmektedir. Faşistlerle sosyal-faşistler, halka karşı işbirliği yapmaktadırlar.

Yine iki süper devletin rekabetine paralel olarak, faşistlerle sosyal-faşistler arasındaki çatışma da derinleşmektedir. Sosyal-faşistler, ülkemizde sosyal-emperyalistlerin etkinliği arttıkça seslerini yükseltmektedirler. TKP revizyonistleri, ordu içinde herhangi bir reformcu darbenin pususuna yatmışlardır. Onlar, böyle bir darbenin kendilerinin iktidara ortak olması için elverişli koşullar yaratacağını düşünmektedirler.

SINIF İLİŞKİLERİNİN DEĞİŞMESİNİ TAYİN EDEN, İKİ SÜPER DEVLETİN HEGEMONYA MÜCADELESİDİR

Gelişme, sınıf mücadelesinin önümüzdeki dönemde daha da şiddetlenmesi yönündedir. İki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesi, sınıf ilişkilerinin değişmesi üzerinde tayin edici bir rol oynamaktadır. İki süper devletin şiddetlenen rekabetinin sonucu olarak:

1) Hakim sınıfların kendi aralarındaki mücadelede, iki süper devletin işbirlikçileri arasındaki mücadele ön plana çıkmaktadır.

2) Hakim sınıflarla halk arasındaki mücadelede, iki süper devletin işbirlikçileriyle halk arasındaki mücadele ön plana çıkmaktadır.

Bu mücadelelerin gelişmesinin sonucu olarak, kutuplarda yer alan siyasî akımlar güç kazanmakta, ara akımlar ise kutuplar arasında parçalanmakta, erimekte ve kutuplara doğru kaymaktadır. Karşı-devrim ile devrim arasındaki ilişkide esas gelişme yönü, devrimin güçlenmesi, millî bağımsızlığın temel güçlerinin oluşması yönündedir.

Bugün, çeşitli kutuplar ve siyasî güçler arasındaki mücadeleleri ve gelişme yönünü incelediğimizde, şunları tespit etmemiz mümkündür:

1) İki süper devletin işbirlikçisi olan faşistler ve sosyal-faşistler arasındaki mücadele şiddetlenmektedir. Bunlar, kendi aralarında çatışmakla birlikte, halka ve devrimcilere karşı işbirliği yapmaktadır. Sosyal-faşistler şimdilik zayıf durumda olduklarından, faşistlere karşı reformcuların ardına gizlenmeye çalışmaktadırlar.

Bugün dünyada da, ülkemizde de gelişme, ABD emperyalizminin gerilemesi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin ilerlemesi yönündedir. Faşistlerle sosyal-faşistler arasındaki mücadele de, buna uygun bir gelişme göstermektedir. Faşistler, ABD emperyalizminin gerilemesine paralel olarak güç kaybederken ve gerilerken, sosyal-faşistler, özellikle halka karşı en saldırgan durumda olan TKP, efendileri Rusya'nın ilerlemesine paralel olarak ülke içinde yeni mevziler ele geçirmekte, hakim sınıflar içinden yeni taraftarlar kazanmaktadırlar.

2) Hakim sınıflar arasındaki bir diğer mücadele ve kutuplaşma da, Demirel-Türkeş faşist kliği ile reformcu CHP arasında olmaktadır. Bu mücadelenin şiddetlenmesindeki esas etken, hakim sınıflar arasındaki yakın iktidar mücadelesidir.

Hakim sınıflar içindeki bu kutuplaşmada esas eğilim, hâlâ CHP yönündedir. Ancak, sınıf mücadelesinin sertleşmesi ve halkın mücadelesinin yükselmeye başlamasıyla birlikte, Demirel-Türkeş faşistleri hakim sınıflar içinde yeniden güçlenmeye başlamışlardır.

12 Mart generalleri, esas olarak faşist karakterde olmalarına rağmen, AP ve CHP arasındaki bu kutuplaşmada ara güç durumundadırlar. Bu yüzden zaman zaman biriyle, zaman zaman diğeriyle uzlaşmaktadırlar. AP-MHP, Sancar ve Korutürk'ü kendi safına çekmeye çalışmakta, CHP de AP'ye karşı Sancar ve Korutürk'ü kendi yanına almak için çaba göstermektedir.

12 Mart generalleri, bugün aynı ABD emperyalizmi gibi durumu muhafaza etmeye çabaladıklarından, hakim sınıflar içinde de uzlaştırıcı bir rol oynamaya çalışmaktadırlar. Bu yüzden bir AP-CHP koalisyonu öneriyorlar. Böylece hakim sınıflar arasındaki çatışmaları yumuşatmayı ve yeniden güçlenmeyi ummaktadırlar. Ancak, 12 Mart generallerinin çabası boşunadır. Gelişme, hakim sınıfların daha da parçalanması ve daha şiddetli iktidar mücadelelerine girişmeleri yönündedir. 12 Mart generalleri ise, bugünkü rollerini uzun süre sürdüremeyecekler ve kutuplar arasında parçalanmak zorunda kalacaklardır.

Nitekim, Demirel-Türkeş kliği ile 12 Mart generalleri arasındaki mücadelede güçlenen, Demirel-Türkeş kliğidir. Çünkü bu klik, hakim sınıfların en gerici kesimlerinin halka karşı saldırı isteklerini daha kararlı bir şekilde temsil edebilmektedir.

3) Faşistlerle halkın devrimci ve yurtsever güçleri arasındaki mücadele bütün şiddetiyle devam etmektedir. Faşistler, halkın yükselen mücadelesini bastırabilmek için her yola başvurmaktadırlar. Faşist diktatörlük, devletin güçlerine dayanarak halkın mücadelesini ezmeye çalışırken, sivil komandolarını da halka saldırtmaktadırlar. Fakat bütün bunlar, faşistlerin gerilemelerini durdurmamaktadır. Gelişme, faşist diktatörlüğün ve faşistlerin gerilemesi, halkın saflarının güçlenmesi yönündedir. Halka en azgın bir şekilde saldıran Demirel-Türkeş kliği, aynı zamanda en fazla tecrit olan kliktir de.

Faşistlerle halkın güçleri arasındaki bu mücadelede, reformcular ara güç durumundadır. Onlar faşistlerle uzlaşmakta, halkın yükselen mücadelesinden kendi iktidarları için yararlanmaya çalışmakta ve mücadeleyi yatıştırmaktadırlar. Ancak, reformcuların bütün yatıştırma ve «sosyal barış» çabaları boşunadır. Gelişme sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi yönündedir ve faşistlerle halk arasındaki mücadele daha da sertleşerek devam edecektir. Faşistlerle halkın güçleri arasında yalpalayan reformcuların bu gelişme içinde güç kaybetmesi kaçınılmazdır.

4) Sosyal-faşistlerle devrimci güçler arasındaki kutuplaşma ve mücadele de derinleşmektedir. Revizyonistlerin, sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi yüzleri ortaya çıkmıştır. Revizyonizmin geçici olarak etkisinde kalmış olan birçok devrimci ve yurtsever, revizyonizmin gerçek niteliğini gördükçe devrimci saflara gelmektedir. Revizyonizm, devrimci ve yurtsever güçler arasında hızla tecrit olmaktadır. Gelişme, devrimci safların güçlenmesi ve revizyonizmin tecrit olması yönündedir.

DOSTLARIMIZ VE DÜŞMANLARIMIZ

Bütün bu gelişmeler karşısında, biz devrimciler ne yapmalıyız? Halkın düşmanlarına karşı mücadelemizin taktikleri nelerdir?

Biz, iki süper devlete karşı millî bağımsızlık mücadelesi merkezi görevimize sıkı sıkıya sarılmalı ve millî bağımsızlığın temel güçlerini örgütlemek ve seferber etmek için büyük bir enerjiyle çalışmalıyız.

Biz, iki süper devletin işbirlikçisi faşistleri ve sosyal-faşistleri azami ölçüde tecrit etmeli, iki süper devlete karşı olan bütün güçlerle birleşmeye çalışmalıyız.

Biz, ABD emperyalizminin işbirlikçisi faşistlere ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelede, en azgın faşist güçleri tecrit etmeye önem vermeliyiz. Bugün ülkemiz üzerinde hegemonya mücadelesi veren iki süper devlete kapıları açan ve ülkeyi her ikisine birden satan, Demirel-Türkeş faşistleridir. Bugün millî bağımsızlığın temel güçleri olan işçilere ve köylülere karşı en azgınca saldırılar yönelten, Demirel-Türkeş faşistleridir. Bu yüzden biz, faşistler içinde de ilk vuruşu bu kliğe yapmalı, bunlara karşı halkın bütün güçlerini seferber etmeli, faşist komandolara saldırdıkları her yerde en sert cevabı vermeliyiz.

Biz, bir avuç sosyal-faşisti tecrit etmeye ve onların etkisi altında bulunan insanları kazanmaya büyük önem vermeliyiz. Çünkü revizyonizmin yanıltıcı karakteri, halen birçok insan üzerinde etkili olabilmektedir. Biz, sosyal-faşizmin başını çeken «TKP» revizyonistlerini baş hedef almalı ve onları her yerde teşhir etmeliyiz.

Biz, reformcu CHP'ye karşı hem dostluk, hem mücadele tutumu takınmalı, CHP iki süper devlet ve işbirlikçileriyle uzlaştığı zaman ona karşı mücadele etmeli, CHP onlara karşı çıktığı zaman desteklemeliyiz.

Biz, faşist klikler arasında tercih yapan ve birinin kuyruğuna takılan her türlü görüşle mücadele etmeliyiz. Ancak biz, faşistlerle sosyal-faşistler arasındaki ve faşistlerin ve sosyal-faşistlerin kendi aralarındaki mücadelelerden ve yarıklardan yararlanmasını da bilmeliyiz.

Unutmayalım ki, ülkemizde esas akım devrimdir. İki süper devlet ve işbirlikçileri ne yaparlarsa yapsınlar, halkın mücadelesi gelişecektir. Öyleyse biz, yüz misli daha fazla enerjiyle halk kitlelerinin içine, kitle örgütlerinin içine, faşistlerin ve revizyonistlerin halkı zehirledikleri her yere gitmeli, millî bağımsızlık mücadelesi bayraklarını daha da yükseltmeli, faşizme ve sosyal-faşizme karşı kitlelerin mücadelesini daha da geliştirmeli, millî bağımsızlığın temel kitlelerini azimle örgütlemeli ve seferber etmeli, iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı birleşebileceğimiz bütün güçlerle birleşmek için bütün gücümüzle çalışmalıyız.

Kruşçev-Brejnev revizyonizminin kaçınılmaz sonucu:

Fransız revizyonist partisi proletarya diktatörlüğünden vazgeçtiğini resmen ilan etti

Fransız revizyonist partisinin Şubat ayı başında yapılan 22. Kongresi, proletarya diktatörlüğü ilkesi ve hedefini «eskimiş bir dogma» ilan etti ve parti tüzüğü ile programından çıkardı. Parti genel sekreteri Jorj Marşe (Georges Marchais), kongreye sunduğu raporda, proletarya diktatörlüğü ilkesinin «FKP'nin siyasetinin gerçeklerine uymadığını» söyledi. Marşe'nin raporundaki tek doğru söz de, bu samimi itiraftı. Marks ve Lenin adına, Marksizm - Leninizme ihanet etmek; «sosyalizm» bayrağını sallayarak, proletarya diktatörlüğüne en azgın saldırıları yöneltmek, onu önlemeye ya da yıkmaya çalışmak-yalnız Marşe'nin değil, bütün modern revizyonistlerin yirmi yıldır yaptıkları, budur.

Fransız revizyonist partisinin 22. Kongresinden sonra, sosyal - emperyalistler ve onların en sadık uşakları ise, «sağ sapma»dan, «sosyal demokratlaşma tehlikesi»nden, hattâ «revizyonizm»den dem vuruyorlar. Ne sahtekârlık! Balık baştan kokar. Revizyonistlerin hiç bir cambazlığı, proletarya diktatörlüğüne ve sosyalizme karşı tarihin kaydettiği en büyük ihaneti Kruşçev - Brejnev kliğinin tezgâhladığını unutturamaz.

Kruşçev - Brejnev dönek kliği, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi geri getirebilmek için, proletarya diktatörlüğüne şiddetle saldırdı. Bu revizyonist hainler, SBKP'nin 1956'da yapılan ünlü Yirminci Kongresinde, Stalin'e ve Stalin'in önderliğindeki proletarya diktatörlüğüne küfürler yağdırdılar; işçi sınıfının burjuvaziye ve onun ajanlarına uyguladığı devrimci diktatörlüğü «istibdat», «keyfi yönetim», «terör» olarak karaladılar.

Kruşçev - Brejnev revizyonistleri, kendi bürokrat burjuva yönetimlerini kurabilmek için, Sovyetler Birliği'nde artık proletarya diktatörlüğüne ihtiyaç kalmadığını, proletarya diktatörlüğünün yerini «bütün halkın devletinin aldığını» iddia ettiler.

Kruşçev - Brejnev revizyonistleri, bütün ülkelerde işçi sınıfının ve emekçi halkın devrim yapmasını önlemek için, devlet iktidarının temel unsurunun ordu olduğu ve proletarya diktatörlüğünün ancak devrimci şiddet yoluyla kurulup sürdürülebileceği şeklindeki Marksist teoriyi inkâr ettiler. Onlar, yaydıkları «barışçı ve parlamenter yoldan sosyalizme geçiş» hayalleriyle, birçok proletarya partisini burjuvazinin zararsız uzantıları haline getirdiler ya da Endonezya ve Şili'de olduğu gibi halkı felakete sürüklediler.

Kruşçev - Brejnev revizyonistleri, fabrikalarda, kollektif çiftliklerde, orduda, devlet dairelerinde, okullarda; kültür ve sanat faaliyetlerinde bütün iktidarı burjuva unsurlara devretmek ve emekçileri siyasetten uzaklaştırmak için, ekonomist «üretici güçler» teorisini reklâm ettiler; halkı özel ikramiyeler, diğer maddi dürtüler ve «komünizm eşittir bol gulaş yemeği» masallarıyla zehirlemeye çalıştılar. Bütün bunları yaparken, eski Bolşevikleri, Sovyet işçi sınıfının sadık evlatlarını tasfiye ettiler, Sibirya'ya sürdüler, toplama kamplarına kapattılar, özel «akıl hastaneleri»nde her çeşit işkenceye maruz bıraktılar ya da gizlice idam ettiler.

Proletarya diktâtörlüğünü reddetmek ve sosyalizmden kapitalizme geri dönmek, Sovyetler Birliği'ne kötülükten başka bir şey getirmedi. Bugün Sovyet tarım ve sanayi işletmelerinde, tam yetkili müdürler emekçileri diledikleri gibi işe alabiliyor ya da işten çıkarabiliyor, cezalandırabiliyor veya fazla mesai için zorla alıkoyabiliyor, eskiden devlet demirbaşı olan üretim araçlarını dahi alıp satabiliyor, işçi ücretlerinin yüz misline varan maaş ve ikramiyeleri kendi ceplerine indiriyorlar. Tekelci devlet kapitalizminin hakim olduğu Sovyetler Birliği, dünya hegemonyası için ABD ile boy ölçüşüyor. Sovyet yöneticileri başka ülkelerin içişlerine müdahale hakkını kendilerinde gördüklerini açıkça ilan ediyor ve 1968'de Çekoslovakya'yı, 1975'te Angola'yı işgal ederek vahşi emperyalist tabiatlarını kanıtlıyorlar. Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği, Hitler'i aşan bir hızla silahlanıyor; üslerini, askerlerini, uçaklarını, savaş gemilerini ABD emperyalistlerini de geride bırakan bir ölçüde dünyanın her köşesine yayıyor.

Kapitalizmin ve sosyal-emperyalist hegemonya siyasetinin bir sonucu olarak, Sovyet ekonomisi buhrandan buhrana sürükleniyor. Silah sanayisi dışındaki bütün kesimler gitgide geriliyor Özellikle halkın refahını çok yakından ilgilendiren tüketim malları sanayisi ile tarım, çok berbat bir durumda bulunuyor. Brejnev ve hempaları özel villalarında, otomobillerinde, yatlarında safa sürerken, dünyanın ilk proletarya diktatörlüğü devletini kuran Ekim Devrimi'nden 59 yıl sonra, Sovyet toplumunda «iş ve işçi bulma kurumları» yeniden ortaya çıkıyor ve «işsizlik yok» yalanlarının ardındaki gerçeği gözler önüne seriyor. Karaborsa, rüşvet, alkolizm, her çeşit suç ve seks ticaretinin doludizgin geliştiğini, bizzat Sovyet gazetelerinde çıkan haberler kanıtlıyor. Stalin zamanında Sovyetler Birliği'nde boşanma oranı yüzde 5'ti. Bugün her 100 evlilikten 33'ünün boşanmayla sonuçlandığı Sovyetler Birliği, bu alanda dünyada birinci sırada geliyor.

Bütün bunları yapanlar, şimdi tutup «proletarya diktatörlüğünün savunucusu» pozuna bürünerek, başkalarını «sosyalizmden sapmakla» suçlayarak kimi aldatabileceklerini sanıyorlar? Bütün dünyada saldırgan ve yayılmacı bir siyaset güden sosyal emperyalizm gitgide tecrit oluyor ve revizyonist işbirlikçileriyle arasındaki çelişmeler gitgide artıyor. Bir kısım revizyonist partiler, Kremlin'deki yeni çarlara hizmet etmekle kendi ülkelerinin tekelci burjuvazisine hizmet etmek arasında yalpalıyorlar. Sovyet revizyonistleri bundan yirmi yıl önce uluslararası işçi sınıfı hareketini ve sosyalist kampı böldüler ve yıktılar. Şimdi bu bölünme ve yıkılışın, kendi revizyonist kamplarında yaygınlaşması karşısında, sosyal - faşist diktatörlüklerini ve diğer revizyonist partiler üzerindeki hegemonyalarını güçlendirmek için, «proletarya diktatörlüğü»nü demagojik bir silah olarak kullanıyorlar. Ama boşuna! Görünüşte güçlü ve yekpare bir blok meydana getiren revizyonist saflar, içten içe çürüyor ve dağılıyor. Fransız revizyonist partisinin proletarya diktatörlüğü ilkesini şeklen de olsa savunmaktan vazgeçmesinin yarattığı sarsıntılar, Kruşçev - Brejnev dönek kliğinin revizyonist karşı - devriminin doğurduğu kaçınılmaz çürüme ve yıkılma sürecinin gitgide daha ileri safhalara vardığını ortaya koymaktadır.

CIKIN BÜROLARINIZDAN HALK SİZİ DE GÖRSÜN

TİP revizyonistleri Yürüyüş dergilerinin 42. sayısında şöyle diyorlardı:

«Geçenlerde Taksim alanında TSİP bir miting düzenledi. TSİP'in Edirne, Eskişehir, Ankara ve İstanbul örgütlerinden gelenler, etrafta birikenlerle birlikte, bin kişiye varan bir topluluk oluşturdular.

«TSİP'in avunmaya çalışmasına söylenecek söz yok. Ama kendini tatmin etme ve göz boyama çabaları örgüt dışına taşınca, üzerinde durulacak yanı oluyor.

«'Faşist Baskıları Protesto ve Demokrasi Mitingi' yapıyorum diye ortaya çıkılıp, kimseyi böyle bir protesto haraketine katmak ve demokrasiyi savunmak üzere orada toplamak mümkün olmazsa, bunun TSİP'ten çok sosyalist harakete zararı dokunur. Sayıları sınırlı da olsa kiminde sosyalist haraketin niceliği ve niteliği konusunda kuşkular doğuruyor.»

Revizyonist hareketin niceliği ve niteliği konusunda kuşkular doğurmamak konusunda TİP revizyonistleri ne yapıyorlar? Onlar, bürolarından dışarı çıkmayarak gerçek durumlarını halkın gözünden gizleyebileceklerini sanmaktadırlar.

TİP'in bürokrat yöneticilerine şunları söylüyoruz: Madem TSİP düzenlediği mitingle, revizyonist güçleri az göstermiş, siz «korkunç» güçlerinizle buraya katılıp bu durumu değiştirseydiniz. Çıkın bürolarınızdan, meydanlar sizi de görsün. Bu, hiç olmazsa daha dürüst bir tutum olur. Yalnız hemen belirtelim ki, sizin meydanlara çıkmanız, «nicelik ve nitelik konusundaki kuşkuların» daha da artmasına yol açacaktır.

BU AY OKUYACAĞIMIZ KİTAP

G.Dimitrov

Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe

İdeolojik eğitim çalışmamızı, çağımızda yeni bir dünya savaşı tehlikesinin ortaya çıkışını ve bu savaşa karşı Marksistlerin takınması gereken tavrın teorik temellerini kavrama noktalarında yoğunlaştırmaya devam ediyoruz. Bu nedenle, Dimitrov'un İkinci Dünya Savaşı öncesindeki yazılarını, öncelikle önümüzdeki görevler açısından okumalıyız. Bu yazıları dikkatle okumak, faşizme karşı mücadelenin taktiklerini incelememizi ve bugün milli bağımsızlık ve savaşa karşı bazırlık mücadelesi şeklindeki genel siyasi çizgimizi Komünist Enternasyonal'in mücadele deneyleri ile temellendirmemizi mümkün kılacaktır.

Eleştiri Özeleştiri

Dergimiz bu sayıdan itibaren, halkımızın devrimci mücadelesi içinde yer alan bütün devrimcilerin, devrimci örgütlerin tabanındaki emekçilerin çeşitli konulardaki eleştirilerini Halk Postası sütunundan ayrı olarak, «Eleştiri-Özeleştiri» sütununda yayınlayacaktır.

Bugün devrimci mücadelemiz, dar-kapıcılığı yıkmak ve kitlelerle daha sıkı bir şekilde birleşmek, tutuculuğu yıkmak ve tabandaki emekçilere daha fazla insiyatif vermek için yeni bir atılımın eşiğinde bulunmaktadır. Bu bakımdan, bütün devrimci arkadaşların çalışmaları içinde ortaya çıkan hataları tespit edip eleştirmeleri daha da büyük önem taşımaktadır. Bu, devrimci saflarda eleştiri ortamının canlı tutulmasında da önemli rol oynayacaktır. Dergimiz, eleştiri ortamının daha da canlandırılması için, devrimcilerin yolladığı bütün eleştirileri, katılsa da katılmasa da basacaktır. Bütün devrimci arkadaşlar gerek kendi alanlarındaki hatalı tutumları, gerekse dergimizde gördükleri hataları tartışmalı, tesbit etmeli ve dergimize bildirmelidirler.

EMEKÇİ ARKADAŞLARIN SESİNE KULAK VERİLMİYOR

Ben Kartal Halk Birliği'nde çalışan ve aynı zamanda dernek üyesi olan bir inşaat işçisiyim. Sizlere derneğe olan eleştirilerimi yazıyorum. Dernek Yönetim Kurulundaki arkadaşlar eleştiriler karşısında pasif kalıyorlar. Yapılan eleştiriler sadece sözde kalıyor. Pratiğe uygulanmıyor. Dernekte 1,5 aydır üye toplantısı yapılıyor. Bu toplantı eleştiri ve özeleştiri toplantısıdır. Aradan 1.5 ay geçtiği halde hiç bir üyenin eleştirileri dikkate alınıp, harekete geçilmiyor. Ben bu eleştirileri maddeler halinde size yazıyorum. Bu eleştiriler karşısında bir emekçi olarak benim mücadelemin yanında yer almanızı istiyorum.

1) Derneğe yeni gelen arkadaşlarla ilgilenilmiyor. Derneğe yeni gelen bir kişi derneği dernekten başka her şeye benzetebilir. Çünkü dernekte arkadaşça ilişkiler yoktur. Bir arkadaş bir şey söylese diğer bir arkadaş hemen onun aksi bir cevap veriyor.

2) Emekçi arkadaşların sözleri dikkate alınmıyor. Bir bildiri yazıldığı zaman emekçi arkadaşların sesine kulak verilmiyor. Aydın arkadaşlar birbirlerini ikna etmeye çalışıyorlar. Kısacası bizim sözler hiç para etmiyor, geçerli olmuyor.

3) Derneğimizde arkadaşlar arasında bilhassa yeni emekçi arkadaşlara karşı bir güvensizlik vardır.

4) Sizin bildiğiniz gibi, derneğimiz ELKA işçileri için bir moral gecesi düzenledi. Fakat biz bu gece için sadece pratik konularda çalıştık. Biz gecede dernek adına kimin konuşacağını ve ne üzerine konuşacağını bilmiyorduk.

5) Derneğimizde başkandan ayrı işler yapılıyor. Örnek olarak Elka gecesinde kimin ne üzerine konuşacağı başkandan habersiz olarak tesbit edilmiş. Zaten yönetim kurulunda sürekli çalışan 2 kişi olduğundan 3 aydın arkadaş biraraya geldikleri zaman bir karar verebiliyorlar. Tabii ki, başkanın görüşleri alınmadan böyle hareketler yapılması çok kötü bir şey. Dernek başkanını kimse başkan gözüyle görmüyor. Onu sıradan bir emekçi olarak görüyorlar. Tabii ki, buna biraz da olsa başkanın pasifliği de sebep oluyor.

Bu hatalar yüzünden derneğimiz iyi çalışmıyor.

Kartal Halk Birliği'nden
işçi Hasan

İZMİRLİ ARKADAŞLAR SÖZLERİNİ NİÇİN TUTMADILAR?

İzmir'li devrimci arkadaşlar, 18 Ocak 1976 günü Tire'de «Bağımsızlık, Toprak ve Tütün» yürüyüşüne katılacaklarını ve ellerinden gelen yardımda bulunacaklarını 20 gün önceden söylediler. Yürüyüşümüze 4 gün kala ise 18 Ocak günü Devlet Güvenlik Mahkemeleri ile ilgili bir açık oturum düzenlediklerini ve bu yüzden yürüyüşe katılamayacaklarını bildirdiler.

Yürüyüşün tarihi çok önceden belli olduğu halde İzmir'li arkadaşlar aynı gün Devlet Güvenlik Mahkemeleri ile ilgili açık oturum düzenlediler. Bunun başka bir güne ertelenmesinin imkansız olduğunu söylediler. «Program yaptık artık değiştiremeyiz» dediler. Burjuva aydınları gibi bir takım değiştirilmez programlar yapmamalıyız.

İzmir'li arkadaşlar devrimci hareketi bir bütün içinde göremiyorlar. Bize «siz kendi gücünüze güvenin» dediler. Sanki bağımsızlık yürüyüşü sadece bizim meselemizmiş gibi bir tavır aldılar.

İzmir'li arkadaşlar hareketin ayrı ayrı yerlerde yapılması bizi güçlendirir dediler. Eğer bir yerde yapılan hareket zayıf olursa, hareketin çeşitli yerlerde yapılması bizi güçlendirmez, zarar verir.

Yürüyüş için bağış ve propaganda bile yapmadılar. İzmir'deki kendi arkadaşlarını bile yürüyüşten haberdar etmediler. İzmir'den bir kişi bile yürüyüşe gelmedi.

İzmir'li arkadaşlar «İki süper devlete karşı geniş kitlelerin birliği»nden bahsediyorlar, fakat bunu yapmıyorlar. Ege DGB ve İzmir MEM-DER'deki arkadaşların devrimci hareketi bir bütün içinde görmeme ve kendi dışında kalan kısımlara karşı ilgisizliklerini eleştiriyoruz.

KİBİRLİLİĞİ BIRAKALIM! ALÇAKGÖNÜLLÜ OLALIM!

31 Ocak 1976 günü yapılan Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği (FTÖB) seçimlerinde devrimciler, Yurtsever Birlik Grubu olarak seçimlere katıldılar. Ancak, bu guruptaki arkadaşların bir takım hatalarını eleştirmek, gelecekteki hataları önlemek bakımından önem taşımaktadır. Bu arkadaşlar, taşıdıkları aydın eğilimleri, sekter ve kibirli tutumları sebebiyle öğrenci kitlesinden ve devrimci öğrencilerden kopmuşlardı. Ayrıca arkadaşlar yakın zamana kadar tasfiyeci ve maceracı fikirlerin etkisi altındaki devrimci gençlere ve revizyonist akımlardan etkilenen samimi gençlere karşı kazanıcı bir tavır almadılar. Halk içindeki çelişmelerle düşmanla aramızdaki çelişmeler dikkatle ayrılmadı. Bu tutumlarını Kongreden önce hemen düzeltmeye giriş meleri olumlu bir başlangıç oldu. Ancak bütün bu hatalardan arınmanın kararlı bir düzeltme hareketi ile gerçekleşeceğini unutmamalıyız. Tecrübeler her zaman göstermiştir ki, doğru fikirleri savunmak tek başına yetmez. Bu fikirlere uygun doğru siyasetler uygulamalı, daima büyük çoğunlukla birleşmeli, halkın parçası olan herkese karşı alçakgönüllü ve doğru bir devrimci tavır almalıyız. Bütün bunlarla beraber devrimci ilkeleri savunmada ısrar etmeli, revizyonist ve troçkist görüşlerle mücadele etmeliyiz. Revizyonizmle halk arasındaki çelişme düşmanca çelişmedir. Fakat revizyonizmin etkisi altındaki bir çok samimi unsur halkın saflarındadır ve onları doğru bir ideolojik mücadele verrerek kazanmaya çalışmalıyız.

OLAYLAR... OLAYLAR...

ASSUBAY OKULU ÖĞRENCİLERİ, MHP'Lİ YÜZBAŞIYI PROTESTO ETTİ

Ankara Jandarma Assubay Okulunda ders veren MHP'li bir yüzbaşının, geçenlerde girdiği bir derste faşist propaganda yapması, öğrencilerin büyük tepkisine yol açmıştır. MHP'li yüzbaşı «İslamiyetin icaplarını yerine getirmeyen herkes komünisttir» deyince, öğrenciler ile arasında tartışma çıkmış ve bir öğrenci okul komutanı albayı durumdan haberdar etmiştir.

Okul komutanı albay, sınıfa girerek yüzbaşıyı uyarmış ve dersle ilgisi olmayan konularda konuşmamasını istemiştir. Bunun üzerine MHP'li yüzbaşı albaya bir yumruk atmıştır. Öğrenciler faşist yüzbaşıya karşı büyük bir tepki göstermişler ve «Kahrolsun faşizm» diye bağırarak MHP'li yüzbaşının üzerine yürümüşlerdir. MHP'li yüzbaşı öğrenciler tarafından tartaklanmıştır. Bütün okul faşistleri şiddetle protesto etmiştir.

Daha sonra okula Jandarma Komutanı gelmiştir. Jandarma Genel Komutan Yardımcısı, öğrenci ve öğretmenleri okul bahçesinde toplayıp bir konuşma yaparak, «Bu iş aramızda kalmalı, burada bitmeli» demiştir.

Ordudaki faşist eğitim bütün öğrencilerin tepkisini çekmekte, faşist ve gerici öğretmenler öğrenci kitlesinin nefretini toplamaktadır.

DÖRT YURTSEVERİN TÜRKİYE'YE TESLİM EDİLMESİNE KARŞI MÜCADELE

Fransa Marksist-Leninistlerinin günlük gazetesi «Hümanite Ruj» (Kızıl İnsanlık), 13 Şubat 1976 tarihli sayısında, dört Türkiyeli yurtseverin Alman makamları tarafından Türkiye'ye teslim edilmek istenmesini protesto eden bir yazı yayınlamıştır. Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş ve Mustafa Tutkun'un hayatları, Alman polisiyle MİT arasındaki işbirliği sonucu Mayıs 1974'te tutuklanışları ve Köln'de yargılanışları hakkında bilgi veren makale, şu sözlerle son bulmaktadır:

«Batı Almanya'da gelişen protesto gösterileri karşısında hükümet henüz bu yoldaşları (Türkiye'ye) teslim etmeye cesaret edememiştir. Onları kurtarmak için yükselen seslere, biz de sesimizi katalım. Onlar, Türkiye halkının faşizme, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı... verdiği mücadelenin bölünmez bir parçasıdırlar.»

Bütün yurtseverler, bütün demokratlar! Almanya'daki dört yurtseverin Türk makamlarına teslim edilmesi planlarına karşı mücadeleyi hızlandıralım! Aşağıdaki bildiri için çevremizde mümkün olduğu kadar çok imza toplayalım ve bu bildiriyi mektupla veya telgrafla ülkemizdeki Batı Alman Büyükelçiliğine yollayalım:

«Biz, aşağıda imzası bulunanlar, Almanya'da tutuklu bulunan üç Türkiyeli yurtsever Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş ve Mustafa Tutkun'u Türkiye'ye teslim etme planlarını şiddetle protesto eder, bu yurtseverlerin derhal serbest bırakılmasını talep ederiz.»

TİİKP VE DGB DÂVALARI DEVAM EDİYOR

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde görülen Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi davası devam ediyor. 13 Şubat günkü duruşmada savcı, devrimcilerin 5 ile 15 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırılmalarını istedi.

Devrimcilerin avukatları, Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto ederek davadan çekilme kararı verdiklerini açıkladılar. Mahkeme heyeti, kanunsuzluklarına bir yenisini daha ekliyerek, duruşmalara devam edebilen son tutuklu sanık olan Bülent Erkılıç'ı da salondan attı. Bülent Erkılıç mahkemeden çıkarken, «tam faşistlere yakışan bir davranış» diyerek olayı protesto etti. Heyet, daha önceki celselerde, tutuklu devrimcileri çeşitli gerekçeler ileri sürerek salondan çıkarmış ve devrimciler hakkında duruşmaya almama kararı vermişti. TİİKP davasında 16 devrimci, tutuklu olarak yargılanmaktadır.

Öte yandan, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde görülen, Ankara Devrimci Gençlik Birliği davasının duruşmasıda 12 Şubat günü yapıldı. Duruşmada avukatlar, devrimciler hakkında aynı suçtan dava açan Adana Devlet Güvenlik Mahkemesinin tahliye kararı verdiğini söylediler. Avukatlar, DGB başkanı Ali Develioğlu ve arkadaşlarının tahliye edilmesini istediler. Heyet, bu talebi reddetti ve daha önce sorgu vermeyi reddeden devrimcilerin sorgularının yapılmış olduğunu varsaydığını ilân etti. Deliller safhasının başladığını söyleyen mahkeme heyeti, okunan ifade ve belgelere karşı devrimcilerin fikirlerini söylemelerine izin vermedi. Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi, savunma hakkını kısıtlayarak ve her türlü kanunsuzluğu yaparak, DGB yöneticilerini alelacele mahkum etmek, ağır hapis cezalarına çarptırmak istemektedir.

OLAYLAR...

ALİ ELVERDİ MECLİS'TE YUHALANDI VE DÖVÜLDÜ

Millet Meclisindeki bütçe görüşmeleri sırasında, AP milletvekili Ali Elverdi, milletvekilleri tarafından yuhalandı. «faşist» diye protesto edildi. CHP Urfa milletvekili Celal Paydaş, Ali Elverdi'nin üzerine yürüyerek ona hak ettiği dersi verdi.

Ali Elverdi, 12 Mart faşizminin eli kanlı cellatlarından biridir. O, Sıkıyönetim mahkemelerinde birçok devrimci ve yurtseveri yargılamış, ağır cezalara çarptırmış, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı idam sehpasına yollamış, devrimcilerin işkencehanelere gönderilmesinde önemli rol oynamıştır.

PTT PERSONELİ, FAŞİST PROPAGANDAYI REDDETTİ

Ulaştırma Bakanlığı İstihbarat Dairesi Başkanlığınca hazırlanan, «Psikolojik Savaş» adı altında tamamen faşist ideolojinin propagandasını yapmaya yönelik bir konferans, bütün PTT personelinin tepkisiyle karşılanmış ve konuşmacı tasını tarağını toplayarak salonu terk etmek zorunda kalmıştır.

Tüm PTT - Der Başkanı Nuri Haşar, konuşmacının PTT personelini kaval dinleyen koyun sandığını ve kafasını ağır kayaya çarptığını söyleyerek şunları belirtmiştir:

«Konuşmacı Refik Korkut, ezilmişlikten, sömürüden, yolsuzluktan söz edenlerin ve bunu genelleştirenlerin komünist olduğunu, arkadaşların tarafından üst makamlara ihbar edilmesi gerektiğini söylemiştir.

«Ulaştırma Bakanlığından gelen konuşmacı, kamu ve iktisadi devlet teşekküllerinin tarafsızlığından söz edince, bir dinleyici bu kuruluşların siyasi iktidarların denetimi altında olduğunu, dolayısıyla kendi personeline dahi tarafsız olamayacağını, buna örnek olarak MC iktidarının iş başına geldikten sonra uygulanan sürgün, işten el çektirme gibi kıyımları dile getirmiştir. Bu görüşler konuşmacı tarafından, yurtseverliği ve milliyetçiliği lanetleme olarak değerlendirilmiştir.

«Memurların ve iş yerlerinin siyasetten daima uzak olması gerektiğini vurgulayan konuşmacı, kendisinin yaptığı eylemin siyaset olduğunu ve hangi amaca hizmet ettiğini gözardı etmeye çalışmıştır.

«Biz Tüm PTT Personeli Derneği, genel olarak tüm emekçi yığınları adına, özel olarak PTT'de çalışanlar adına, ihbarcılığı, bölücülüğü ve gerici fikirlerin yayılmasını körükleyen bu tür konferansları protesto ediyoruz.»

ANKARA EMNİYETİNDE İŞKENCE GÖRDÜM

Çankaya Lisesi olaylarından dolayı 15-1-1976 günü evden saat 19.00 da 2. şube tarafından alınarak kardeşimle birlikte Kavaklıdere karakoluna götürüldük. Oradan da başka 2. şube polislerine devredilerek Emniyet Sarayı 2. Şube (5. Kat) a götürüldük. Burada kardeşimi başka odaya götürdüler. Benim kaldığım odada 8 kişi ilk başta yumruk ve tekmeyle dövdüler. Daha sonra zaten her zaman kapı arkasında bulunan falaka tezgahını çıkardılar. Beni tekme ve yumrukla yere yıktıktan sonra falaka tezgahını ayağıma geçirdiler. Sicimle ayağımı bu falaka tezgahına sıkıştırdılar. Burada üstte kalan sağ bacağımın bileği yara içinde kaldı ve bana burada çeşitli sopalarla takriben 1 saat kadar vurdular. Burda beni Çankaya olaylarını da üstüme almam için zorladılar, benden zorla ifade almak istediler. Çankaya lisesindeki olayları devrimcilerin üstüne yıkmak istiyorlardı.

Emniyet sarayında polisler beni diğer polislere «Bu polis katilidir» diye tanıttılar. Polisler benim saçlarımı yoldular. Daha sonraki günlerde de Emniyet Sarayının 6. katında 1. şube hücrelerinde kendilerine işkence yapılan kişilerin feryatlarını dinledim. Ben oradan götürüldüğüm zaman Mesut Vural adlı öğrencinin yüzü ve ellerinin kan ve morluk içinde olduğunu gördüm.

Bana işkence yapan kişiler: II. Şube şefi Altay Polat, Kemal adında uzun boylu, 'şişman, kahverengi saçlı, ince bıyıklı kişi ve ismilerini bilemediğim 4 kişi daha.

Biz Emniyet sarayından Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesine götürüldük. Orada savcıya ifade verdik. Ben savcıya bana işkence yapıldığını söyleyince o geçiştirdi. Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından kardeşim serbest bırakıldı. Ben tutuklanarak 14.1.1976 tarihinde Ankara Merkez Cezaevine getirildim.

Ben Ankara Merkez Cezaevinde işkence gördüğümün teşhisi için 20.1.1976 da adli tıbba gitmek için başvurdum. Fakat hâlâ bir cevap gelmemiştir. Ayağımdaki ve vücudumdaki izler kaybolmaktadır. Bu şunu göstermektedir: işkence yapılan şahıslar, işkence yapıldıktan sonra uzun bir süre adli tıbba sevkedilmemekte ve işkence izleri geçtikten sonra bu teşhis için adli tıbba sevk yapılmaktadır. Böylece işkence iddiaları örtbas edilmek istenmektedir.

İrfan Aydemir

SSK İŞÇİLERİ, SOSYAL - İŞ'İN REVİZYONİST YÖNETİCİLERİNİ TANIYOR

Ben SSK işçisiyken, zorla memur yapılan ve mağdur duruma düşürülen binlerce işçiden biriyim. Bir çok arkadaşımız işten atıldı, sürüldü ama sendikamız Sosyal-İş pasif bir durumda kaldı. Bizim de sendikacılar hakkındaki düşüncelerimiz iyice açıklığa kavuştu. Örneğin Ankara şubesi başkanı Oktay Özaydınlı «ben üç günlük direniş için izin istedim, sonra işçiler direnişe devam ettiler, beni dinlemediler» diyerek işçileri suçlu gibi göstermeye çalıştı. TBMM'e giderek CHP'lilere durumu anlattığımızda onlar da bize sırt çevirdiler. Anladık ki, bize bizden fayda var.

Zaten sendika bizim menfaatlerimiz için çalışmıyor. Toplu sözleşmelere «Patron istediği zaman işçiyi işten atamaz» gibi bir cümle ekletmiyor. Eğitim çalışmaları da sadece temsilciler arasında yapılıyor. Ankara şube Genel Kurulu 1975'in 6. ayında YIBA düğün salonunda yapıldı. Sendika genel başkanı Özcan Keskeç misafirlerine de oy kullandırtarak, kendisi gibi TİP üyesi olan Oktay Özaydınlı'yı şube başkanı seçtirdi. Diğer yerlerde de TİP'li olmayan sendikacılar istifa ettirilerek yerine TİP üyesi sendikacılar geçirildiler. Sendikanın başına yeni getirilen yöneticilerin hepsinin mali durumu birden düzeldi. Altlarına araba aldılar, katlara yerleştiler.

Böyle çıkarcı sendika ağalarından hiç bir şey beklemiyoruz. Bütün işçi kardeşlerimin uyanmasını ve bileklerinin gücüyle haklarını almalarını istiyoruz.

Ankara'dan bir işçi

TEKSA İŞÇİLERİNİN SENDİKA AĞALARINA KARŞI MÜCADELESİ

Bizler Adana'da Sabancı Holding'e ait Teksa fabrikasında çalışmakta olan işçileriz. Son günlerde fabrikamızdaki sarı Teksif sendikasına karşı verilen mücadele şiddetlenmektedir. Sendika temsilcileri bize bir çok vaatlerde bulundukları halde toplu söz leşmelerde hiç birisini istemediler. İşçiler fazla mesaiye kalmaya mecbur ediliyorlar. Mesaiye gelmeyenlerden para cezası kesiliyor. Fazla mesai ücretleri ya tam olarak ödenmiyor ya da hiç verilmiyor. Fabrikada kadın işçiler çok olduğu halde, çocuklarını bırakabilecekleri bir yuva yapılmıyor. Fabrikadaki devrimci işçiler sendikaya muhalefet ettikleri için işten atılıyorlar.

İlk önce devrimci muhalefetten olduğu için bir kız arkadaşımız işten atıldı. Arkadaşımızın işten atılması üzerine direnişe geçtik. Bunun üzerine 5 arkadaşımız daha işten atıldılar. Bazı arkadaşlarımız ise öfkeye kapılarak istifa ettiler. Bundan sonra direniş kırıldı. Arkadaşlarımızın bu hatalı tutumu bize önemli bir ders oldu. Amacımıza ulaşıncaya kadar hiç bir arkadaş işten ayrılmayacaktı. Bu olaydan sonra fabrikaya jandarma sokularak işçiler korkutulmaya çalışıldı. Ama artık bıçak kemiğe dayandı. Her türlü baskıya rağmen tecrübemiz artıyor ve mücadelemize devam edeceğiz.

BİRLİĞİMİZİ GÜÇLENDİRELİM

Bizler, Almanyada bulunan devrimciler ve yurtseverler olarak, Türkiye'deki devrimci hareketin bir kopmaz parçası olarak yurt dışında da kendimize düşen vazifeleri yapmaya çalışıyoruz. **Fakat bu hareket bazen kendi aramızda ufak tefek şahsi konulara dönüşüyor ve bu durum Halkın Sesi grubu etrafında kopmalara sebep verecek seviyeye geliyor. Bunun açık misalini Stuttgart'ta görmek mümkündür. Demek istediğim,** gazete aracılığı ile bu arkadaşlara uyarıda bulunulmalı ve davranışlarını daha düzenli hale getirmelidir. Bugün Stuttgart'ta yurtsever bir siyasi potansiyel vardır. Türkiye'li yurtseverler iki süper devlete karşı ve aynı zamanda Faşizme ve revizyonizme karşı mücadele bayrağını yükseltmek azminde. Fakat bu arada Stuttgart Türk işçi derneği başına kü melenmiş birkaç troçkist tasfiyeci şefler, gerçek dev rimcilerin arasına sızmak istemektedirler. Bu gibi troçkist - tasfiyeci şefler, Öğrenci Birliğinin toplantılarında yavaş yavaş tecrit olmaktadırlar. Gerektiğinde layık oldukları dersleri almaktadırlar. Beraberlerinde getirdikleri Gerçek gazetelerini bile bedava verdikleri halde alan olmamaktadır. Kendi bulundukları derneklerde siyasete yer vermiyen, derneklerinin hiçbir köşesinde iki süper devlete ait bir yazı bulundurmıyan tasfiyeciler, başka toplantılara gittiklerinde, gerçek yurtseverlerin ve devrimcilerin «Ne Amerika, ne Rusya, bağımsız demokratik Türkiye» sloganına karşı çıkıp, bölücü yüzlerini, aynı zamanda teslimiyetçi yüzlerini göstermektedirler.

İZMİR'DE DEMOKRASİ KAMPANYASI DEVAM EDİYOR

İzmir ve Ege bölgesinde 11 demokratik kuruluşun başlattıkları «Faşizme ve Revizyonizme Karşı Demokrasi» kampanyası başarılı bir şekilde devam ediyor. Son olarak İzmir'in Çiğli ve Gültepe semtlerinde kahve toplantıları düzenlenmiştir.

«Faşist Baskılar ve Halkın Görevleri» meselesinin tartışıldığı toplantılarda ilk konuşmacı İz. DİB genel sekreteri, bugünkü faşist diktatörlüğün saldırılarını ve oyunlarını teşhir etmiştir. Daha sonra Ege DGB adına söz alan konuşmacı şunları söylemiştir. «İşçiler, köylüler, gençler, sendikalar, meslek kuruluşları, demokratik dernekler ve bütün halkımız, faşist ve sosyal - faşist olmayan herkes faşizme ve revizyonizme karşı birleşmelidir. Yurdumuzun demokrasiye kavuşması için önce Amerika ve Rusya'nın yurdumuz üzerindeki hegemonya mücadelesine son verilmelidir. Yurdumuzdaki faşistleri ve revizyonistleri besleyenler iki süper devlettir.»

9 Şubat Pazartesi günü ise, kampanyanın bir parçası olarak, bir gece düzenlendi. Devrimci AST «Halkın Gücü» oyununu oynadı. Toplantıda «Ne Amerika, Ne Rusya» ve «İş, toprak, hürriyet, faşizme nihayet» sloganları atıldı. Çeşitli fabrikalardan işçi grupları, geceye devrimci mesajlar gönderdiler.

Sekiz devrimci arkadaşımızı ölümlerinin üçüncü yıldönümünde anıyoruz

Bundan üç yıl önce, 21 Şubat 1973'de sekiz proleter devrimci arkadaşımız; Bora Gözen, Kerim Öztürk, Cafer Topçu, Ali Kiraz, Gürol İlban, Şükrü Öktü, Ahmet Özdemir ve Yücel Özbek, Lübnan'daki Filistin kamplarında İsrail saldırganları tarafından şehit edildiler.

Ülkemizdeki faşist diktatörlüğün ağır saldırılarına karşı mücadele eden arkadaşlarımız, devrimci mücadelenin yenilgiye uğradığı şartlarda geçici bir süre için Filistin'e geçtiler. Arkadaşlarımız burada Filistin ve Arap halklarının mücadelesine katıldılar. Arkadaşlarımızın kaldığı Nahr-El Bared fedâi kampında Filistinli fedailerle beraber, İranlı ve Eritreli devrimciler de vardı. Türkiye ve İran faşistlerinin gizli polis örgütleri olan MİT ve SAVAK, İsrail saldırganlarının casusluk örgütü olan MOSAD ile işbirliği yaparak bu baskının planlanmasında önemli rol oynadılar. İsrail komandoları, 21 Şubat gecesi sadece Kuzey Lübnan'a ve sadece Türkiyeli ve İranlı devrimcilerin bulunduğu kamplara saldırmışlardı. Nahr-El Bared bölgesi İsrail için hiçbir stratejik önem taşımıyordu. Bu da bu saldırının hedefinin, esas olarak Türk ve İranlı devrimciler olduğunu göstermektedir.

Arkadaşlarımız, devrimci hareketin ve halkın mücadelesinin geçici bir yenilgiye uğradığı şartlarda emperyalizmin ve faşizmin yıkılacağına olan inançlarını bir an için bile kaybetmediler. Onlar, revizyonistlerin, faşizme teslim olma çağrılarını reddettiler ve halkın mücadele siperlerini asla terketmediler. Onlar, böylece halkın sadık evlatları olduklarını gösterdiler.

Arkadaşlarımız, silkinen ve ayağa kalkan üçüncü dünya halklarının ve ülkelerinin bağımsızlık ve devrim mücadeleleri uğruna can verdiler. İki süper devlete karşı çetin bir mücadele vermekte olan dünya halklarının kalbine gömüldüler.

Arkadaşlarımız Türkiye ve Filistin halklarının kardeşliği uğruna şehit düştüler. Onlar, devrimci mücadeleleri boyunca ve son nefeslerini verirken, dünya halklarının zaferine, Ortadoğu halklarının zaferine, Türkiye ve Filistin halklarının zaferine, emperyalizm, revizyonizm ve her türlü gericiliğin yıkılıp gideceğine olan inançlarını asla kaybetmediler.

Halka hizmet ve halka güven, onlara yol gösteren baş şiardı.

ERDOĞAN BERKTAY'I KAYBETTİK

1951-1952 Türkiye Komünist Partisi tevkifatı sanıklarından, yazar ve çevirmen Erdoğan Berktay, uzun süredir çekmekte olduğu kalp hastalığından kurtulamayarak, 9 Şubat 1976 günü Ankara'da öldü.

6 Eylül 1921'de İzmir'de doğan ve İstanbul Hukuk Fakültesi'ni bitiren Erdoğan Berktay, bir süre Salihli ve Alaşehir'de avukatlık yaptıktan sonra İzmir'e yerleşti. Bir dönek tarafından ihbar edildi ve 14 Temmuz 1952'de tutuklanarak İstanbul'a gönderildi. Sansaryan Hanında 40 gün hücrede kaldı. «Her şeyi kabul etmesi, itiraftan başka çare olmadığı» yolunda yapılan bütün baskılara göğüs gerdi. İki yıl hapis ve 8 ay sürgün cezasına çarptırıldı. Hapis cezasının son beş ayını Nevşehir'de, sürgününün bir bölümünü de Adapazarı'nda geçirdikten sonra tekrar İzmir'e döndü. 1960 sonlarında, İzmir'de bir arkadaşıyla birlikte çıkarmaya giriştiği «Yorum» dergisinde, «Emir Bumin» takma adıyla ve imzasız olarak yazılar yazdı. 1960 sonrasının bu ilk sol dergisine maletmeye çalıştığı amaç, halkın demokratik ve anti-emperyalist mücadelesini CHP yönetiminin çizdiği sınırların ötesine götürmekti. Bu yüzden siyasi polisin yanısıra CHP İzmir yöneticilerinin de baskılarına uğrayan derginin kapandığı sıralarda, Türkiye İşçi Partisi de yeni kuruluyordu. Başta Reşat Fuat Baraner olmak üzere 1951-1952 tevkifatının diğer devrimci sanıkları gibi Erdoğan Berktay da, sınıf mücadelesini tamamen reddeden bir kısım burjuva bürokrat ve reformcularının kurduğu «Sosyalist Kültür Dernekleri» ya da CHP yöneticileri ile Seyfi Demirsoy gibi Türk-İş sendika ağalarının kurduğu «Çalışanlar Partisi» gibi bölücü girişimlere karşı, mümkün olan en geniş birikimi TİP'te toplamak ve TİP'in devrimci bir çizgide ilerlemesini sağlamak için çalıştı. Bu amaçla, 1963'ten itibaren «Vatan» gazetesi ile «Sosyal Adalet» dergilerine «Erdoğan Başar» imzasıyla birçok yazı yazdı. Bu yazılarda Türkiye'nin yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülke olduğunu; sosyalizme giden yolda önümüzdeki devrimci adımın millî demokratik devrim olduğunu savundu. Millî demokratik devrimin öncü gücünün işçi sınıfı olduğunu; bu sınıfın, kendi bilimsel düşüncesiyle silahlanmış devrimci partisi aracılığıyla işçi-köylü temel ittifakına ve bu ittifak çevresinde toplanan gençler, aydınlar, öğretmenler, dar gelirli memurlar gibi diğer halk kesimlerine önderlik etmesi gerektiğini belirtti. Özellikle geniş köylü kitlelerinin toprak meselesinin devrimci yoldan çözümü için seferber edilmesi üzerinde önemle durdu. TİP'in 1963'te İzmir'de yapılan Birinci Kongresi için, Türkiye toplumunun ayrıntılı bir sınıf tahlilini hazırladı. Bu inceleme «bir memur arkadaşın görüşleri» adı altında Kongre'de okundu. 1965 seçimlerinden sonra TİP'e oportünizmin gitgide daha fazla hakim olması üzerine, Erdoğan Berktay bu sefer oportünist TİP yönetimine karşı mücadele eden saflarda yer aldı. TİP yönetiminin Marksist teorinin evrensel ilkelerini, millî demokratik devrimi ve emekçi kitlelerini devrim yolunda seferbest etmeyi reddetmesini eleştirdi. Bu eleştirilerinin bir kısmı, «Erdoğan Başar» imzasıyla «Yön» dergisinde yayınlandı. Erdoğan Berktay, 1967'de yayınlanmaya başlayan «Türk Solu» dergisinin de kurucuları arasındaydı ve bu derginin ilk başyazılarını gene «Erdoğan Başar» imzasıyla o yazdı. Başta Lenin'in «Emperyalizm», Marks'ın «Ücret, Fiyat ve Kâr» ve «Felsefenin Sefaleti» adlı eserleri olmak üzere birçok kitabı dilimize kazandırdı. «Feodal Bir İmparatorluktan Bir Yarı-sömürge Haline Geçiş Süreci» adlı önemli araştırması, 1965'te «Sosyal Adalet» dergisinde, «Sosyalizm Sözlüğü» adlı elkitabı ise Toplum Yayınları arasında yayınlanmıştı.

Erdoğan Berktay'ın en büyük özellikleri, zulme ve haksızlığa asla boyun eğmemesi ve her somut durumda ezilenlerin yanında yer alması, Marksizme olan derin inancı ve dürüstlüğüydü. 1951-1952 tevkifatından sonra 1954 Şubatına kadar süren yargılama boyunca, gerek sonradan Sovyet işbirlikçisi sahte «TKP»yi örgütleyen Zeki Baştımar'ın teslimiyetçiliğine, gerekse Aclan Sayılgan gibi döneklerin ihanet çizgisine karşı, Şefik Hüsnü'nün ve Reşat Fuat'ın önderliğindeki devrimci saflarda yer aldı. Yalnız sanık olarak değil, bütün arkadaşlarının gönüllü devrimci avukatı olarak hareket etti. Babasının eski talebeleri olan Adnan Menderes ile Ethem Menderes'in elaltından yolladıkları, «Mahkemede mücadele etmekten vazgeçerse tahliyesinin ve beraatinin sağlanacağı» yolundaki bütün haber ve vaatlere asla kulak asmadı. Sırf bu yüzden mahkûm edileceğini bildiği halde, kendi şahsını kurtarmayı hiçe sayarak vargücüyle Askeri Mahkemeye, polis ajanlarına ve hainlere yüklendi.

1952'de bir duruşmada, Askerî Mahkemenin yetkisizliği konusundaki dilekçesini verirken. Bu dilekçe, heyeti çok güç durumda bırakmıştı.

Erdoğan Berktay, zulme ve haksızlığa boyun eğmeyen tutumunu, hayatının sonuna kadar sürdürdü. O, faşistlerin ve gericilerin halka saldırdığı ve zulmettiği hiç bir durumda, kabahati halka, emekçilere, gençliğe bulmadı. Daima tek çıkar yol olarak kararlı mücadele ve mukavemeti önerdi. Bu yüzden her mücadeleyi «provokasyon» olarak damgalayan teorilere asla itibar etmedi. Özellikle bu yüzden TSİP ve TİP revizyonizmine karşı çıktı. Gene bu yüzden, devrimcilerin mahkemedeki tutumunu yürekten onayladı ve bütün gücüyle destekledi. O hasta ve yıpranmış halinde hapishanedeki zulmün sorumlularından hesap soruşu; Kacınlar Cezaevindeki açlık grevi sırasında tutuklu devrimcilerden biri görüş yerinde fenalaştığında gözyaşlarını tutamayan ziyaretçisine «bu zalimlerin önünde ağlama kızım!» diye bağırışı ve «kimmiş zalim?» diye kendisini tehdit eden başçavuşlara «biz zulmü de, zalimleri de biliriz» diye karşılık verişi; 7 Eylül 1973 tarihli duruşmada Doğu Perinçek'in bir MİT ajanına cevap vermesinden sonra sanıkların hep beraber «Enternasyonal» marşını söyleyişini heyecandan gözleri dolu dolu yumruğunu sallayarak kutlayışı; kısacası her devrimci tutumu hararetle destekleyişi, unutulmaz anılardandır.

1964'te yazdığı bir mektupta, «bizim gibi yoksul bir ülkenin insanları için karamsarlık bir lükstür» diyordu. Hastalığına rağmen son aylarında iki kitap daha çevirmişti. Son olarak Stalin'in «Leninizmin İlkeleri» ve «Leninizmin Meseleleri» adlı eserlerini baştan inceliyordu.